Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Afdeling, sat med fem dommere)

3. juni 2026 *

»Digitale tjenester – forordning (EU) 2022/1925 – udpegelse som gatekeeper – begrebet »central platformstjeneste« – social onlinenetværkstjeneste – nummeruafhængig interpersonel kommunikationstjeneste – onlineformidlingstjenester – ligebehandling – artikel 3, stk. 2 og 5, i forordning 2022/1925 – vigtig gateway for erhvervsbrugere til at nå ud til slutbrugerne – formodninger – afkræftelse af formodninger – artikel 17, stk. 1 og 3, i forordning 2022/1925 – betingelser for indledning af en markedsundersøgelse – ret til forsvar – begrundelsespligt«

I sag T-1078/23,

Meta Platforms, Inc., Menlo Park, California (De Forenede Stater), ved barristers D. Jowell og D. Bailey, solicitors J. Aitken og S. Malhi samt advokaterne A. Pliego Selie, O. Brouwer, T. Janssens, T. Oeyen og T. Lübbig,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved T. Franchoo, P.-J. Loewenthal, M. Mataija og I. Naglis, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Den Franske Republik ved T. Lechevallier, som befuldmægtiget,

intervenient,

har

RETTEN (Ottende Afdeling, sat med fem dommere),

sammensat under rådslagningen af præsidenten, M. van der Woude, og dommerne G. De Baere, D. Petrlík, K. Kecsmár og S. Kingston (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig A. Marghelis,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling, bl.a.:

– Rettens skriftlige spørgsmål af 28. marts 2025 til sagsøgeren, Kommissionen og Den Franske Republik og svarene herpå, der blev indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 23., den 23. og den 18. april 2025,

– Rettens skriftlige spørgsmål af 2. maj 2025 til sagsøgeren og Kommissionen og svarene herpå, der blev indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 14. og den 13. maj 2025,

efter retsmødet den 3. juni 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Meta Platforms, Inc. nedlagt påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse C(2023) 6105 final af 5. september 2023, hvorved Meta blev udpeget som gateway i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/1925 om åbne og fair markeder i den digitale sektor (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Tvistens baggrund

2 Sagsøgeren er en virksomhed inden for teknologisektoren, der blev oprettet i De Forenede Stater i 2004, og som sammen med de selskaber, som sagsøgeren direkte eller indirekte kontrollerer (herefter samlet »Meta«), driver de sociale onlinenetværk, Facebook og Instagram, samt andre tjenester.

3 Den 3. juli 2023 indgav sagsøgeren en anmeldelse til Europa-Kommissionen i henhold til artikel 3, stk. 3, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/1925 af 14. september 2022 om åbne og fair markeder i den digitale sektor og om ændring af direktiv (EU) 2019/1937 og (EU) 2020/1828 (EUT 2022, L 265, s. 1) (herefter »anmeldelsen«). I anmeldelsen gjorde sagsøgeren gældende, at selskabets fælles sociale onlinenetværkstjeneste, der understøttes af onlinereklame, og som omfatter Facebook, Instagram, Meta Ads, Facebook Messenger (herefter »Messenger«), Facebook Marketplace (herefter »Marketplace«), Facebook Dating og Facebook Gaming Play, skulle kvalificeres som en central platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk som omhandlet i forordning 2022/1925. Med hensyn til Messenger og Marketplace gjorde sagsøgeren gældende, at tærsklen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925 ikke var nået, hvorfor selskabet under alle omstændigheder ikke kunne anses for at opfylde kravene i artikel 3, stk. 1, i forordning 2022/1925 for at blive udpeget som gatekeeper for disse tjenester. Sagsøgeren fremlagde også argumenter og beviser i henhold til artikel 3, stk. 5, første afsnit, i forordning 2022/1925 med henblik på i givet fald at afkræfte formodningerne i denne forordnings artikel 3, stk. 2, for så vidt angår Messenger og Marketplace.

4 Ved skrivelse af 26. juli 2023 meddelte Kommissionen sagsøgeren sin foreløbige holdning til den mulige udpegelse af Meta som gatekeeper i henhold til artikel 3, stk. 4, i forordning 2022/1925 for bl.a. følgende centrale platformstjenester: selskabets sociale onlinenetværkstjeneste, Facebook,

dets nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjeneste (herefter »nummeruafhængig kommunikationstjeneste«), Messenger, og dets onlineformidlingstjeneste, Marketplace (herefter »den foreløbige udtalelse«).

5 Sagsøgeren besvarede den foreløbige udtalelse ved skrivelse af 3. august 2023.

6 Den 5. september 2023 vedtog Kommissionen den anfægtede afgørelse.

7 I den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen for det første følgende:

– Facebook udgjorde en social onlinenetværkstjeneste som omhandlet i artikel 2, nr. 7), i forordning 2022/1925 og dermed en central platformstjeneste som omhandlet i dennes artikel 2, nr. 2), litra c).

– Messenger udgjorde en nummeruafhængig kommunikationstjeneste som omhandlet i artikel 2, nr. 9), i forordning 2022/1925, der er adskilt fra og selvstændig i forhold til den sociale onlinenetværkstjeneste, Facebook, og dermed en central platformstjeneste som omhandlet i forordningens artikel 2, nr. 2), litra e).

– Messenger udgjorde en onlineformidlingstjeneste som omhandlet i artikel 2, nr. 5), i forordning 2022/1925, der er adskilt fra den sociale onlinenetværkstjeneste, Facebook, og dermed en central platformstjeneste som omhandlet i forordningens artikel 2, nr. 2), litra a).

8 For det andet anførte Kommissionen i det væsentlige, at Meta opfyldte alle de tærskler, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925, for så vidt angår de omhandlede centrale platformstjenester »hver især«, således at det kunne formodes, at virksomheden opfyldte alle de betingelser, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, i forordning 2022/1925 for at blive udpeget som gatekeeper for så vidt angår disse tjenester.

9 For det tredje fandt Kommissionen, at de argumenter, som sagsøgeren havde fremført i henhold til artikel 3, stk. 5, første afsnit, i forordning 2022/1925, ikke var tilstrækkeligt underbyggede til klart at rejse tvivl om formodningerne i henhold til denne forordnings artikel 3, stk. 2 med hensyn til Messenger og Marketplace. Kommissionen afviste derfor disse argumenter uden at indlede en markedsundersøgelse i henhold til artikel 17, stk. 3, i forordning 2022/1925.

10 Artikel 1 i den anfægtede afgørelse har følgende ordlyd:

»Meta udpeges som gatekeeper i henhold til artikel 3 i forordning 2022/1925.«

11 Artikel 2 i den anfægtede afgørelse har følgende ordlyd:

»Følgende centrale platformstjenester fra Meta er en vigtig gateway for erhvervsbrugere til at nå ud til slutbrugerne, jf. artikel 3, stk. 1, i forordning 2022/1925:

a) Metas sociale onlinenetværkstjeneste Facebook

[...]

e) Metas [nummeruafhængige kommunikationstjeneste] Messenger

f) Metas onlineformidlingstjenester Marketplace.«

Parternes påstande

12 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres, for så vidt som den bestemmer, at den nummeruafhængige kommunikationstjeneste, Messenger, og onlineformidlingstjenesten, Marketplace, udgør vigtige gateways for erhvervsbrugere til at nå ud til slutbrugerne (herefter »vigtige gateways«) som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning 2022/1925, eller, subsidiært, den anfægtede afgørelses artikel 2, litra e) og f), annulleres.

– Den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres, for så vidt som den bestemmer, at den sociale onlinenetværkstjeneste, Facebook, er en vigtig gateway som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning 2022/1925, eller, subsidiært, den anfægtede afgørelses artikel 2, litra a), annulleres, i det mindste i begge tilfælde, for så vidt som denne centrale platformstjeneste udelukker Messenger.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de omkostninger, der er afholdt af eventuelle intervenienter, som ikke bærer deres egne omkostninger.

13 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik, nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

14 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører retlige fejl, åbenbart urigtige skøn, utilstrækkelig begrundelse og/eller tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter for så vidt angår kvalificeringen af Messenger som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway i henhold til artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925, og det andet vedrører retlige fejl, åbenbart urigtige skøn, utilstrækkelig begrundelse og/eller tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter for så vidt angår kvalificeringen af Marketplace som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway i henhold til artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925.

15 Inden de af sagsøgeren fremsatte anbringender undersøges, skal der først foretages en analyse af dels sagsøgerens anmodning om udeladelse af visse oplysninger i forhold til offentligheden, dels spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren bevarer en søgsmålsinteresse med hensyn til annullation af den anfægtede afgørelse, for så vidt som den kvalificerer Marketplace som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway.

Anmodningen om udeladelse af oplysninger i forhold til offentligheden

16 Under sagen for Retten har sagsøgeren ved særskilte dokumenter, i det væsentlige på grundlag af artikel 66 og 66a i Rettens procesreglement, anmodet om udeladelse af visse oplysninger i forhold til offentligheden, bl.a. visse oplysninger vedrørende dels ændringerne af Marketplace den

31. juli 2023, der er beskrevet i præmis 210 nedenfor, dels begrebet »power sellers«, således som det anvendes i Metas interne system til at identificere de brugere af Marketplace, der offentliggør et stort antal annoncer, eller som offentliggør med høj hyppighed.

17 Det skal i denne henseende bemærkes, at den påkendende ret ved afvejningen mellem offentliggørelsen af retsafgørelser og retten til beskyttelse af personoplysninger og forretningshemmeligheder skal tilstræbe en rimelig balance ud fra den enkelte sags omstændigheder, idet der ligeledes skal tages hensyn til offentlighedens ret til at få adgang til domstolsafgørelser i henhold til principperne i artikel 15 TEUF (jf. dom af 27.4.2022, Sieć Badawcza Łukasiewicz – Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii mod Kommissionen, T-4/20, EU:T:2022:242, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

18 I øvrigt er den fortrolige karakter af en oplysning i sagsakterne ikke beføjet i tilfælde, hvor – eksempelvis – oplysningerne allerede er offentligt tilgængelige, den brede offentlighed eller visse fagkredse kan få adgang til oplysningerne, oplysningerne ligeledes indgår i andre passager eller dokumenter i sagsakterne og den part, der ønsker at bevare den fortrolige karakter af de pågældende oplysninger, har undladt at fremsætte en anmodning herom, oplysningerne ikke er tilstrækkeligt specifikke eller præcise til at afsløre fortroligt indhold, eller oplysningerne i vid udstrækning stammer fra eller kan udledes af andre oplysninger, som er lovligt tilgængelige for de interesserede parter (jf. kendelse af 14.3.2022, Bulgarian Energy Holding m.fl. mod Kommissionen, T-136/19, EU:T:2022:149, præmis 9 og den deri nævnte retspraksis).

19 Derudover skal oplysninger, som har været hemmelige eller fortrolige, men som er mindst fem år gamle, med tiden principielt opfattes som historiske og derfor anses for at have mistet deres hemmelige eller fortrolige karakter, medmindre den part, der har påberåbt sig denne karakter, undtagelsesvis påviser, at disse oplysninger stadig udgør væsentlige faktorer i dennes eller i den berørte tredjeparts handelsmæssige stilling, på trods af oplysningernes alder (jf. dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

20 Sagsøgerens anmodning skal derfor, for så vidt som dette er muligt, imødekommes, så længe offentlighedens ret til aktindsigt i retsafgørelser ikke er til hinder herfor.

21 I det foreliggende tilfælde er det ufornødent at gøre oplysningerne om de ændringer, der blev foretaget den 31. juli 2023, fortrolige, eftersom, i første række, sagsøgeren har offentliggjort oplysningerne om disse ændringer på sit eget websted, som er tilgængeligt for offentligheden, i anden række, disse oplysninger er blevet drøftet i retsmødet og kan udledes af indholdet af 241. og 262. betragtning til den offentlige udgave af den anfægtede afgørelse, og, i tredje række, angivelsen heraf er begrundet i kravet om at give et forståeligt svar på parternes argumenter.

22 Hvad angår anmodningen om udeladelse i forhold til offentligheden af oplysningerne vedrørende begrebet »power sellers« på Marketplace skal det for det første bemærkes, at oplysningerne vedrørende dette begreb, således som de anvendes i sagsøgerens interne system, ikke er offentliggjort i denne dom. Det må derfor fastslås, at anmodningen om udeladelse i forhold til offentligheden af de nævnte oplysninger er uden genstand.

23 Hvad for det andet angår udtrykket »power sellers« i sig selv har sagsøgeren i første række ikke angivet grunden til, at selskabet er af den opfattelse, at dette udtryk skal behandles fortroligt i forhold til offentligheden. I den foreliggende sag har sagsøgeren begrænset sig til generelt at gøre gældende, at dette udtryk henviser til følsomme forretningsoplysninger vedrørende den måde, hvorpå sagsøgeren internt vurderer visse kategorier af brugere, og at udbredelsen heraf ville være

til alvorlig skade for sagsøgerens legitime forretningsmæssige interesser. Denne begrundelse gør det imidlertid ikke muligt for Retten at forstå, hvorledes udbredelsen af udtrykket »power sellers« i sig selv, som ifølge sagsøgeren i øvrigt henviser til et gammelt koncept, som sagsøgeren allerede var ophørt med at anvende internt længe før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, kan være til alvorlig skade for sagsøgerens legitime forretningsmæssige interesser. I anden række blev dette udtryk udbredt i retsmødet. I tredje række fandt Retten, at udbredelsen af dette udtryk var begrundet i kravet om at give et forståeligt svar på parternes argumenter.

24 Sagsøgerens anmodning om udeladelse i forhold til offentligheden for så vidt angår oplysningerne vedrørende beskrivelsen af ændringerne af Marketplace den 31. juli 2023 og udtrykket »power sellers« må derfor forkastes.

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren fortsat har søgsmålsinteresse med hensyn til annullation af den anfægtede afgørelse, for så vidt som sidstnævnte kvalificerer Marketplace som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway

25 Det skal undersøges, om sagsøgeren fortsat har søgsmålsinteresse med hensyn til annullation af den anfægtede afgørelse, for så vidt som den kvalificerer Marketplace som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway efter vedtagelsen af Kommissionens afgørelse C(2025) 2547 af 23. april 2025 vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning 2022/1925 (sag DMA.100044 – Meta – onlineformidlingstjenester – Marketplace), hvoraf et resumé blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C, 2025/4223), hvorved Kommissionen ophævede den anfægtede afgørelses artikel 2, litra f), hvorved Marketplace blev udpeget som en central platformstjeneste i henhold til artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925 (herefter »ændringsafgørelsen«).

26 Ved ændringsafgørelsen konkluderede Kommissionen i det væsentlige, at sagsøgeren, henset til de supplerende foranstaltninger, som sagsøgeren havde iværksat i december 2023 og januar 2024, havde godtgjort, at der var sket væsentlige ændringer af de faktiske forhold, som lå til grund for den anfægtede afgørelse som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning 2022/1925. Kommissionen fandt navnlig i det væsentlige, at kriteriet vedrørende tærsklen på 10 000 erhvervsbrugere, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925, ikke var opfyldt, og at Marketplace således ikke længere udgjorde en vigtig gateway som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning 2022/1925, uden at det var nødvendigt for Kommissionen at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt Marketplace på tidspunktet for vedtagelsen af ændringsafgørelsen stadig udgjorde en onlineformidlingstjeneste som omhandlet i artikel 2, nr. 5), i forordning 2022/1925.

27 Som svar på en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse af 2. maj 2025, hvorved hovedparterne blev opfordret til at tage stilling til ændringsafgørelsens konsekvenser for det andet anbringende, har sagsøgeren anført, at selskabet opretholdt sidstnævnte i dets helhed.

28 I sit svar på den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er nævnt i præmis 27 ovenfor, har Kommissionen ikke bestridt sagsøgerens søgsmålsinteresse. I overensstemmelse med retspraksis (dom af 15.7.2025, ECB og Kommissionen mod Corneli, C-777/22 P og C-789/22 P, EU:C:2025:580, præmis 98) tilkommer det imidlertid Retten, inden den træffer afgørelse om realiteten i den sag, der er indbragt for den, om fornødent af egen drift at efterprøve, om sagsøgeren fortsat har søgsmålsinteresse.

29 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at en sagsøgers søgsmålsinteresse ikke nødvendigvis bortfalder, som følge af at den anfægtede retsakt ophører med at have virkninger under den verserende sag. Den person, der er berørt af denne retsakt, kan nemlig fortsat have interesse i, at denne annulleres, enten for at opnå en genoprettelse af sin situation eller for at udvirke, at den, der har udstedt den anfægtede retsakt, i fremtiden foretager passende ændringer, og dermed forhindre risikoen for gentagelse af den ulovlighed, hvormed den anfægtede retsakt påstås behæftet. Selv i de tilfælde, hvor det på grund af omstændighederne viser sig at være umuligt for den institution, hvorfra den annullerede retsakt hidrører, at gennemføre forpligtelsen til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde den dom, hvorved denne annullation blev fastslået, kan annullationssøgsmålet stadig være af interesse som grundlag for et eventuelt erstatningssøgsmål (jf. dom af 30.6.2022, Camerin mod Kommissionen, C-63/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:516, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

30 Hvad navnlig angår ophævelsen af en anfægtet afgørelse eller en del heraf kan sagsøgeren fortsat godtgøre en interesse i at opnå annullation af en ophævet retsakt, for så vidt som ophævelsen ikke har de samme retsvirkninger som en eventuel annullation fra Rettens side. En ophævelse af en retsakt, der er udstedt af en institution, er nemlig ikke en anerkendelse af, at retsakten har været ulovlig, og den har virkning ex nunc, hvorimod annullation har virkning ex tunc (jf. dom af 9.9.2011, Dow AgroSciences m.fl. mod Kommissionen, T-475/07, EU:T:2011:445, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).

31 I det foreliggende tilfælde blev den del af den anfægtede afgørelse, der vedrører Marketplace, og navnlig artikel 2, litra f), i afgørelsens dispositive del, ophævet og ikke tilbagekaldt ved ændringsafgørelsen. Den har derfor haft retsvirkninger for sagsøgerens situation for så vidt angår den periode, der løb, indtil den blev ophævet.

32 Som parterne i øvrigt har medgivet, skulle sagsøgeren som følge af vedtagelsen af den anfægtede afgørelse i overensstemmelse med artikel 3, stk. 10, i forordning 2022/1925 nemlig opfylde de relevante forpligtelser i forordning 2022/1925 for så vidt angår Marketplace inden for seks måneder efter denne vedtagelse, dvs. senest den 7. marts 2024.

33 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren ved den delvise ophævelse af den anfægtede afgørelse for så vidt angår Marketplace fra den 23. april 2025 ikke har opnået en genoprettelse af sin situation som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 29 og 30 ovenfor, således at selskabet bevarer en søgsmålsinteresse med hensyn til annullation af den anfægtede afgørelse, for så vidt som den kvalificerer Marketplace som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway.

Det første anbringende vedrørende kvalificeringen af Messenger som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway

34 Det første anbringende er opdelt i fire led:

– Med første led gøres gældende, at Kommissionen undlod at anerkende, at denne tjeneste, henset til Messengers kendetegn, svarede til onlinechatfunktionen i den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook, og udgjorde en integrerende del af denne tjeneste.

– Med andet led gøres gældende, at Kommissionen udpegede Messenger som en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, der var adskilt og

selvstændig i forhold til det sociale onlinenetværk, Facebook, ved ikke at anvende og fortolke bestemmelserne i forordning 2022/1925 korrekt.

– Med tredje led gøres gældende, at Kommissionen fejlagtigt konkluderede, at Messenger »hver især« [i sig selv] udgjorde en vigtig gateway, idet den forkastede de argumenter og beviser, som sagsøgeren havde fremlagt under den administrative procedure i henhold til artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925, med den begrundelse, at de åbenbart ikke rejste tvivl om formodningerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925, og uden at indlede en markedsundersøgelse i henhold til artikel 17, stk. 1 eller 3, i forordning 2022/1925

– Med fjerde led gøres gældende, at Kommissionen for første gang fremlagde nye beviser i den anfægtede afgørelse i strid med en væsentlig formforskrift.

Første led vedrørende den konkrete vurdering af Messenger og kvalificeringen heraf som central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste

35 Inden for rammerne af det første led har sagsøgeren anfægtet Kommissionens vurdering, hvorefter denne afviste at anse Messenger for blot at være onlinechatfunktionen i den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook, der udgjorde en integrerende del af denne tjeneste. Dette led er i det væsentlige opdelt i tre klagepunkter.

– Det første klagepunkt om, at Kommissionen så bort fra, fejlfortolkede og/eller gengav de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt, urigtigt

36 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen så bort fra, fejlfortolkede og/eller foretog en urigtig gengivelse af de beviser, der godtgjorde, at Messenger blot svarede til onlinechatfunktionen i den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook, og udgjorde en integrerende del af denne tjeneste. Kommissionen anlagde et urigtigt skøn ved at fastslå, at de beviser, som den rådede over på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, godtgjorde, at Messenger udgjorde en særskilt tjeneste, som slutbrugerne kunne anvende, og som de anvendte, særskilt fra Facebook.

37 Kommissionen har anfægtet sagsøgerens argumenter.

38 I henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning 2022/1925 udpeges en virksomhed som gatekeeper, hvis den opfylder tre kumulative betingelser, herunder betingelsen i denne forordnings artikel 3, stk. 1, litra b), om, at den udbyder en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway.

39 Artikel 2, nr. 2), i forordning 2022/1925 bestemmer, at der ved central platformstjeneste forstås en af de tjenester, der er opregnet i denne bestemmelse, og navnlig sociale onlinenetværkstjenester og nummeruafhængige kommunikationstjenester.

40 I den anfægtede afgørelse konkluderede Kommissionen, at denne tjeneste, henset til Messengers konkrete kendetegn, udgjorde en selvstændig central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, som ikke kunne anses for blot at være onlinechatfunktionen i den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook.

41 I denne forbindelse fandt Kommissionen, at Meta udbød Messenger på markedet som en særskilt tjeneste i forhold til Facebook, og at anvendelsen af Messenger ikke blev udløst af brugen af det sociale onlinenetværk, Facebook, for [*fortroligt*] [1] størstedelen af brugerne.

42 Det er imidlertid med rette, at Kommissionen nåede frem til denne konklusion. For det første er denne konklusion nemlig støttet på den omstændighed, at Meta udviklede selvstændige apps til Messenger, navnlig til mobile enheder. Som Kommissionen anførte i 177. betragtning til den anfægtede afgørelse, findes der en Messenger-app til mobile enheder, der er adskilt fra Facebook, og som brugerne skal downloade og åbne for at læse eller sende meddelelser. Eftersom anvendelsen på mobile enheder er fremherskende for så vidt angår anvendelsen af Messenger, således som det er anført i fodnote 150 til den anfægtede afgørelse, og hvilket sagsøgeren ikke har bestridt, udgør denne app til mobile enheder, der adskiller sig fra det sociale onlinenetværk, Facebook, således indgangsporten til Messenger for [*fortroligt*] flertallet af brugerne.

43 For det andet kan brugerne, således som Kommissionen anførte i 169. betragtning til den anfægtede afgørelse, når de først er identificeret ved hjælp af et Facebook-login, benytte Messenger, uanset om deres Facebook-konto er aktiveret eller deaktiveret, og uanset om de samtidig er aktive på det sociale onlinenetværk, Facebook, eller ej, hvilket er relevant for vurderingen af, om Messenger og Facebook er særskilte tjenester.

44 For det tredje er Kommissionens vurdering ligeledes med rette baseret på den omstændighed, at Meta leverer og fremmer specifikke værktøjer til Messenger, der giver virksomheder mulighed for at interagere med en bred brugerbase, idet de f.eks. kan generere kundeprospekter, yde kundeservice og anvende et system til opfølgning på kunder. Som anført i 181. betragtning til den anfægtede afgørelse tyder eksistensen af sådanne værktøjer på, at Meta opfatter sin Messenger-tjeneste som en selvstændig platform inden for sit økosystem.

45 De argumenter, som sagsøgeren har påberåbt sig, og som er gengivet i præmis 46 ff. nedenfor, gør det i øvrigt ikke muligt at rejse tvivl om Kommissionens konklusion om, at de beviser, som den rådede over på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, godtgjorde, at Messenger udgjorde en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, der var adskilt og selvstændig i forhold til den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook.

46 Sagsøgeren har i første række bestridt, at adgangen til Messenger på mobile enheder krævede en særskilt app på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, således som det er anført i præmis 41 ovenfor. Sagsøgeren har dels gjort gældende, at bilag A.26 til stævningen viser skærmbilleder af en række væsentlige funktioner, der drives af Messenger, og som brugerne har direkte adgang til fra Facebook-appen. Dels har sagsøgeren anført, at brugere, der ikke anvendte Facebook-appen, men webversionen af Facebook, på mobile enheder kunne få adgang til Messenger direkte via Facebook uden at skulle gå via Messenger-appen.

47 Det er i denne forbindelse ikke nødvendigt at afgøre, om de argumenter, der er nævnt i præmis 46 ovenfor, allerede var blevet påberåbt af sagsøgeren under den administrative procedure, eller om de kan antages til realitetsbehandling, hvilket Kommissionen har bestridt, i det tilfælde, at de er blevet fremført for første gang for Retten. Disse argumenter gør det under alle omstændigheder ikke muligt at afkræfte Kommissionens konklusion, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, om, at den måde, hvorpå Messenger udbydes, fører til, at den specifikke Messenger-app til mobile enheder

[1] – Fortrolige oplysninger udeladt.

udgør indgangsporten til Messenger for [*fortroligt*] flertallet af brugerne. Nærmere bestemt udgør de to tilfælde, som sagsøgeren har påberåbt sig, kun begrænsede undtagelser med hensyn til adgangen til Messenger via den dedikerede app.

48 Hvad for det første angår sagsøgerens argument om, at visse meddelelser i Messenger kan indlæses fra Facebook-appen, uden at Messenger-appen åbnes (bl.a. funktioner, der består i deling af en *reel*, nemlig en kort video eller en *story*, dvs. en sekvens af korte videoer eller billeder), vedrører dette nemlig kun disse specifikke meddelelser, som sagsøgeren har angivet, og som er udformet med henblik på at lette udbredelsen af Facebooks indhold via Messenger, og ikke andre sædvanlige funktioner, såsom dem, der gør det muligt at skrive og læse en besked samt at svare på den.

49 Hvad for det andet angår sagsøgerens argument om, at brugere af de omhandlede tjenester via mobile enheder altid har haft mulighed for at få adgang til Messenger fra webversionen af Facebook uden at gå via Messenger-appen, vedrører dette en marginal situation i forhold til situationen for [*fortroligt*] flertallet af brugerne, som tilgår Messenger via den dedikerede mobil-app, for så vidt som anvendelsen via mobile enheder er fremherskende for Messengers vedkommende, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt (jf. præmis 41 ovenfor).

50 I anden række har sagsøgeren påberåbt sig den omstændighed, at 100% den kommunikation, der udveksles på Messenger blev udvekslet mellem Facebook-brugere, og at [80-100]% af Messengers månedlige aktive brugere i 2022 ligeledes var månedlige aktive brugere af Facebooks øvrige funktionaliteter, og at [80-100]% af Messengers daglige aktive brugere ligeledes anvendte Facebooks øvrige funktionaliteter i løbet af samme dag. Disse oplysninger godtgør imidlertid ikke, at Messenger og Facebook skal betragtes som en enkelt central platformstjeneste med henblik på forordning 2022/1925, men viser blot, at sagsøgeren har valgt at begrænse brugen af Messenger til brugere med et Facebook-login. Som Kommissionen anførte i 182. betragtning til den anfægtede afgørelse, kan disse brugere ikke desto mindre anvende, og anvender faktisk, Messenger uafhængigt af det sociale onlinenetværk, Facebook.

51 I tredje række har sagsøgeren foreholdt Kommissionen, at den i 184. betragtning til den anfægtede afgørelse forkastede de oplysninger, som sagsøgeren havde fremlagt vedrørende de ugentlige aktive brugere af Messenger, uden at have analyseret dem korrekt. Kommissionen burde nemlig have sammenlignet disse oplysninger vedrørende sammenhængen mellem brugen af Messenger og Facebook og de oplysninger om de månedlige aktive brugere og de daglige aktive brugere, der er nævnt i præmis 50 ovenfor. Kommissionen burde i det mindste have forklaret, hvorfor den så bort fra de fremlagte tal.

52 Den omstændighed, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse ikke udtrykkeligt nævnte de oplysninger om Messengers månedlige og daglige aktive brugere, som sagsøgeren fremlagde under den administrative procedure, og heller ikke udtrykkeligt satte disse oplysninger i forbindelse med oplysningerne om Messengers ugentlige aktive brugere, der blev analyseret i 184. betragtning til den anfægtede afgørelse, betyder imidlertid ikke, at den ikke tog alle disse oplysninger i betragtning i forbindelse med sin vurdering.

53 Det fremgår i denne henseende af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret, idet det derimod ikke

kræves, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter traktatens artikel 296, stk. 2, TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 29.7.2024, Ryanair og Laudamotion mod Kommissionen, C-591/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2024:635, præmis 166 og den deri nævnte retspraksis).

54 I det foreliggende tilfælde nævnes grundene til, at Kommissionen ikke anså elementerne vedrørende sammenhængen mellem brugen af Messenger og Facebook for afgørende, imidlertid i den anfægtede afgørelse. I 182. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen således, at den omstændighed, at al kommunikation via Messenger fandt sted mellem brugere med en Facebook-konto, blot var en følge af udformningen af denne tjeneste på tidspunktet for vedtagelsen af denne afgørelse. I 187. betragtning til denne afgørelse anførte Kommissionen desuden, at den delvise overlapning mellem Messengers månedlige aktive slutbrugere og Facebooks slutbrugere ikke var overraskende, eftersom Meta havde valgt at anvende brugernes Facebook-login som bruger-ID til brug af Messenger, hvilket ikke gav anledning til at sætte spørgsmålstegn ved dens konklusion om, at brugernes anvendelse af Messenger var selvstændig.

55 I fjerde række kan sagsøgeren ikke foreholde Kommissionen, at den ikke tog behørigt hensyn til indholdet af den undersøgelse, der blev fremlagt som bilag A.27 til stævningen, og som bekræfter, at de europæiske brugere af sociale onlinenetværkstjenester, som Kommissionen har udpeget, systematisk anser et socialt onlinenetværks onlinechatfunktion for et grundlæggende element i brugeroplevelsen af dette sociale netværk. Uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om dette bilag kan antages til realitetsbehandling, kan det nemlig ikke foreholdes Kommissionen, at den så bort fra resultaterne af denne undersøgelse, for så vidt som den blev gennemført efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Under alle omstændigheder giver den omstændighed, at størstedelen af brugerne af sociale onlinenetværk betragter integrationen af sociale netværksfunktioner og direkte udveksling af beskeder som meget vigtig for deres anvendelse af disse sociale netværk, og at de bliver skuffede, hvis disse funktioner er adskilt, ingen oplysninger om, hvordan Messenger-tjenesten leveres til brugerne.

56 I femte række har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen foretog en urigtig gengivelse af de oplysninger, som sagsøgeren fremlagde, og som er nævnt i 185. betragtning til den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren påviste nemlig, at ca. [*10-20*] mio. brugere på mobile enheder, når man tager den første session på dagen i betragtning, havde tilgået i mobil-appen, Messenger, via en indgangsport udbudt af Facebook, hvilket svarer til [0-30]% af Messengers daglige brugerbase. Kommissionen udledte imidlertid heraf, at [70-100]% af Messengers daglige brug ikke blev udløst ved brugen af Facebook. De oplysninger, som sagsøgeren har fremlagt, vedrører imidlertid kun brugernes første session på dagen og dette desuden udelukkende på en mobil enhed. Disse data afspejler således ikke den samlede daglige brug af Messenger, der udløses af brugen af Facebook.

57 Selv hvis det antages, at Kommissionen begik en faktisk fejl med hensyn til den procentdel af Messengers daglige brug på mobile enheder, som ikke udløses ved brugen af Facebook, gør sagsøgerens argumentation det ikke muligt at afkræfte Kommissionens udsagn i 185. betragtning til den anfægtede afgørelse om, at den første brug af Messenger i løbet af dagen for [*fortroligt*] flertallet af brugerne af Messenger-appen til mobile enheder ikke fandt sted ved at klikke på et link i Facebook-appen, men ved direkte at åbne Messenger-appen. Da Kommissionen under den administrative procedure anmodede sagsøgeren om at fremlægge mere detaljerede oplysninger i denne henseende, navnlig en opdeling for perioden 2020-2022 af de brugere, der startede deres

Messenger-session via Facebook-websiden, Facebook-appen, mobil-appen Messenger, eller pluginmodulet Facebook Messenger Chat, svarede sagsøgeren endvidere, at selskabet ikke rådede over sådanne oplysninger.

58 I sjette række har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen fejlfortolkede eller foretog en urigtig gengivelse af de offentligt tilgængelige forretningsdokumenter, kommunikationen til investorer og brugere samt Metas finansielle rapporter, idet den fandt, at disse tekster angav, at Messenger ikke svarede til Facebooks onlinechatfunktion, som var en integrerende del af den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook.

59 Kommissionen udledte imidlertid korrekt af de dokumenter, der er nævnt i præmis 58 ovenfor, at Meta udformede, præsenterede og positionerede Messenger som en selvstændig tjeneste, der gik ud over en simpel onlinechatfunktion på Facebook. Som Kommissionen anførte i 180. betragtning til den anfægtede afgørelse, sondrer Meta Platforms ved at henvise til Meta Platforms »10-K«-formular for det regnskabsår, der sluttede den 31. december 2022, således i sine finansielle rapporter mellem følgende fire tjenester inden for sin »App-produktfamilie«: Facebook, Instagram, Messenger og WhatsApp. I andre meddelelser til investorerne, såsom den, der er nævnt af Kommissionen i fodnote 158 i 180. betragtning til den anfægtede afgørelse, og som består i en udskrift af en telekonference den 26. oktober 2022 om Metas resultater for tredje kvartal af 2022, har Meta henvist til monetariseringen af Messenger som sådan og anført, at den beskedtjeneste, der leveres via WhatsApp og Messenger, udgør en »stor mulighed for monetarisering« takket være udviklingen af produkter såsom »click-to-message«-annoncer og betalt messaging.

60 Det er korrekt, at spørgsmålet om, hvorvidt Messenger er en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste eller en funktion, der er en integrerende del af den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook, skal vurderes ud fra slutbrugernes objektive synspunkt. En hensyntagen til dokumenter af den omhandlede type er imidlertid ikke helt uden relevans for en sådan vurdering, da disse sammen med andre samstemmende oplysninger, som det er tilfældet i den foreliggende sag med de betragtninger, der er anført i præmis 41-44 ovenfor, kan give indsigt i den måde, hvorpå tjenesteudbyderen konfigurerer sine tjenester for de nævnte brugere, og dermed i den måde, hvorpå disse tjenester efterfølgende vil blive anvendt af sådanne brugere.

61 Sagsøgerens argumentation må således forkastes, og dermed forkastes det første klagepunkt i sin helhed.

– *Det andet klagepunkt om den angiveligt diskriminerende og vilkårlige vurdering af Messenger*

62 Sagsøgeren har gjort gældende, at den måde, hvorpå Kommissionen vurderede onlinechatfunktionen hos andre virksomheders sociale netværkstjenester, der er blevet udpeget som gatekeepere, indeholder åbenbare uoverensstemmelser, hvilket gør den anfægtede afgørelse vilkårlig og diskriminerende.

63 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

64 Det bemærkes, at Kommissionen skal foretage en særskilt analyse af de omstændigheder, der er særlige for hver enkelt sag, uden at være bundet af tidligere afgørelser, der vedrører andre økonomiske aktører eller andre centrale platformstjenester (dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 68 og 375).

65 Det følger endvidere af fast retspraksis, at ligebehandlingsprincippet, som er et generelt EU-retligt princip, der er fastslået i artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, kræver, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke må behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 16.6.2022, Sony Optiarc og Sony Optiarc America mod Kommissionen, C-698/19 P, EU:C:2022:480, præmis 153 og den deri nævnte retspraksis).

66 I denne henseende har sagsøgeren for det første påberåbt sig Kommissionens afgørelse C(2023) 6100 final af 5. september 2023 om udpegelse af Apple som gatekeeper i henhold til artikel 3 i forordning 2022/1925 (Sag DMA.100013 Apple – online intermediation services – app stores, DMA.100025 Apple – operating systems og DMA.100027 Apple – web browsers), hvoraf et resumé er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C, C/2023/548) (herefter »afgørelsen om udpegelse af Apple«), hvori Kommissionen fandt, at App Store var én samlet central platformstjeneste af typen onlineformidlingstjeneste, uanset hvilken type enhed denne tjeneste var tilgængelig fra. Kommissionens tilgang til Messenger er således ikke i modstrid med tilgangen i afgørelsen om udpegelse af Apple. Kommissionen opdelte nemlig ikke Messenger i forskellige centrale platformstjenester af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste afhængigt af, hvilken type enhed der blev anvendt til at tilgå denne tjeneste, men kvalificerede Messenger som én samlet central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, uanset hvordan brugerne tilgik den.

67 Hvad angår Apples iMessage, som sagsøgeren for det andet har påberåbt sig, skal det bemærkes, at denne tjeneste ikke leveres i forbindelse med en central platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk. Spørgsmålet om afgrænsningen mellem nummeruafhængig kommunikationstjeneste og sociale onlinenetværk opstod således ikke i afgørelsen om udpegelse af Apple, hvorfor denne afgørelse ikke forekommer relevant i denne henseende.

68 Med hensyn til TikToks og LinkedIns onlinefunktioner, som sagsøgeren for det tredje har henvist til, skal det bemærkes, at disse funktioner ikke havde samme kendetegn som Messenger, og navnlig at de ikke havde de væsentligste kendetegn som dem, der foranledigede Kommissionen til at fastslå, at Messenger udgjorde en selvstændig og særskilt central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, nemlig dels den omstændighed, at Messenger kunne anvendes uden for det sociale onlinenetværk, Facebook, navnlig gennem en dedikeret-app, dels den omstændighed, at Messenger ligeledes kunne anvendes med en deaktiveret Facebook-konto.

69 I øvrigt har sagsøgeren i sine svar på Rettens skriftlige spørgsmål af 28. marts 2025 gjort gældende, at Kommissionen anlagde en anden tilgang i sin afgørelse C(2024) 3176 final af 13. maj 2024 vedrørende en afgørelse i henhold til artikel 3 i forordning 2022/1925 (Sag DMA.100019 – BOOKING - ONLINE INTERMEDIATION SERVICES – VERTICALS), hvoraf et resumé blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C, C/2024/4360), hvorved Booking Holdings Inc. blev udpeget som gatekeeper, idet Booking.com og RentalCars.com blev opfattet som én enkelt central platformstjeneste med henblik på forordning 2022/1925, uanset om der fandtes særskilte apps og websteder, eftersom disse tjenester var tilgængelige via en enkelt konto, således som Facebook og Messenger er det.

70 I modsætning til den faktiske situation i den foreliggende sag fremgår det imidlertid af afgørelse C(2024) 3176 final, at brugerne kunne tilgå alle de omhandlede tjenester, herunder dem, der bestod i udlejning af køretøjer, uden at skulle benytte en særskilt dedikeret app. Som anført i præmis 41 ovenfor konstaterede Kommissionen i den foreliggende sag med rette, at Meta havde

udviklet selvstændige apps til Messenger, og at denne app, for så vidt angår den app, der blev anvendt på mobile enheder, udgjorde indgangsporten til Messenger for [*fortroligt*] størstedelen af brugerne.

71 Det andet klagepunkt skal derfor forkastes.

– *Det tredje klagepunkt om en angivelig tilsidesættelse af bilaget til forordning 2022/1925*

72 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den støttede sig på bilaget til forordning 2022/1925 med henblik på at fastslå, at Messenger var en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, der var adskilt og selvstændig i forhold til den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at selv hvis det antages, at bilaget til forordning 2022/1925 er relevant for afgrænsningen af centrale platformstjenester, hvilket sagsøgeren har bestridt, anvender den anfægtede afgørelse ikke det nævnte bilag korrekt. Punkt 2 i afsnit D, i det nævnte bilag kræver nemlig, at Messenger anses for at være en del af den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook, eftersom den anvendes til de samme formål som dette sociale onlinenetværk, nemlig at gøre det muligt for Facebooks brugere at komme i forbindelse og kommunikere med hinanden, dele indhold og opdage andre brugere og andet indhold.

73 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

74 Hvad først angår relevansen af bilaget til forordning 2022/1925 for afgrænsningen af de centrale platformstjenester, der tilbydes på en integreret måde, skal det bemærkes, at dette bilag har samme juridiske værdi som selve forordningen og udgør en integrerende del heraf (jf. i denne retning og analogt dom af 24.11.2010, Kommissionen mod Rådet, C-40/10, EU:C:2010:713, præmis 61).

75 Ifølge punkt 2 i afsnit A i bilaget til forordning 2022/1925 er formålet med dette bilag at »præcisere metoden til identifikation og beregning af »aktive slutbrugere« og »aktive erhvervsbrugere« for hver af de centrale platformstjenester, der er anført i artikel 2, nr. 2)[, i forordning 2022/1925]«, for at gøre det muligt for virksomhederne at vurdere, om deres centrale platformstjenester overholder de kvantitative tærskler, der er fastsat i forordningens artikel 3, stk. 2, litra b), og derfor formodes at opfylde kravet i artikel 3, stk. 1, litra b), heri.

76 Eftersom bilaget til forordning 2022/1925 har til formål at gøre det muligt for virksomhederne at identificere aktive slutbrugere og aktive erhvervsbrugere af hver af de centrale platformstjenester, der er opregnet i artikel 2, nr. 2), i forordning 2022/1925, må det konstateres, at det indeholder oplysninger, der er relevante for afgrænsningen af de centrale platformstjenester, som en virksomhed tilbyder på en integreret måde. Hvis Kommissionen anvendte andre kriterier for afgrænsningen af centrale platformstjenester end dem, som virksomhederne anvendte til beregning af aktive slutbrugere og aktive erhvervsbrugere af deres centrale platformstjenester, med henblik på at vurdere, om tærsklerne i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925 var nået, ville virksomhederne ikke kunne drage fordel af den retssikkerhed, som bilaget til forordningen skal give dem, således som det er fastsat i 20. betragtning hertil.

77 Under disse omstændigheder skal der med henblik på vurderingen og afgrænsningen af centrale platformstjenester som omhandlet i forordning 2022/1925 ligeledes tages hensyn til de oplysninger, som bilaget til forordning 2022/1925 indeholder for så vidt angår de tilfælde, hvor de tjenesteydelser, der udbydes af en virksomhed, skal anses for særskilte centrale platformstjenester, navnlig når de tilbydes som en integrerende del.

78 Mere konkret skal punkt 2 i afsnit D i bilaget til forordning 2022/1925 således tages i betragtning med henblik på vurderingen af de omstændigheder, hvorunder centrale platformstjenester, der udbydes af virksomheder, skal anses for én enkelt tjeneste eller for særskilte tjenester.

79 Punkt 2 i afsnit D i bilaget til forordning 2022/1925 fastsætter følgende med henblik på beregningen af antallet af »aktive slutbrugere« og »aktive erhvervsbrugere«:

»c. Den virksomhed, der udbyder en eller flere centrale platformstjenester, betragter de tjenester som særskilte centrale platformstjenester, som den pågældende virksomhed tilbyder på en integreret måde, men som:
i) ikke tilhører samme kategori af centrale platformstjenester i henhold til artikel 2, nr. 2), eller
ii) anvendes til forskellige formål af enten deres slutbrugere eller deres erhvervsbrugere eller begge, selv om deres slutbrugere og erhvervsbrugere kan være de samme, og selv om de tilhører samme kategori af centrale platformstjenester i henhold til artikel 2, nr. 2).«

80 Punkt 2, litra c), nr. i), i afsnit D i bilaget til forordning 2022/1925 bekræfter således Kommissionens vurdering i 172. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvorefter Messenger som central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste skal adskilles fra den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook, som den er en integrerende del af, eftersom disse tjenester ikke tilhører den samme kategori af centrale platformstjenester.

81 Denne konklusion drages ikke i tvivl af sagsøgerens argumentation om, at de pågældende centrale platformstjenester i henhold til punkt 2, litra c), nr. ii), i afsnit D i bilaget til forordning 2022/1925 kan anses for særskilte centrale platformstjenester, hvis de anvendes til forskellige formål, mens Messenger og Facebook har samme anvendelsesformål. Kriteriet om formålet med anvendelsen af de omhandlede tjenester udgør nemlig ifølge ordlyden af punkt 2, litra c), i afsnit D i bilaget til forordning 2022/1925 et alternativt kriterium i forhold til det, der blev anvendt i den foreliggende sag, således at sagsøgeren ikke kan udlede noget argument af denne bestemmelse.

82 Det tredje klagepunkt skal således forkastes, og dermed forkastes det første anbringendes første led.

Det andet led om de retlige kriterier, der finder anvendelse ved kvalificeringen af en tjenesteydelse som Messenger som central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste

83 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke anlagde en korrekt fortolkning eller anvendelse af artikel 2, nr. 7) og 9), artikel 3, stk. 1, litra b), og artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925 ved at udpege Messenger som en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste. Sagsøgeren har nærmere bestemt ikke bestridt, at Messenger opfylder definitionen af nummeruafhængig kommunikationstjeneste som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (EUT 2018, L 321, s. 36, herefter »kodeksen

for elektronisk kommunikation«). Sagsøgeren har imidlertid foreholdt Kommissionen, at den begik en retlig fejl ved at fastslå, at en tjeneste, der opfylder definitionen af nummeruafhængig kommunikationstjeneste i denne kodeks, nødvendigvis skulle kvalificeres som central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste som omhandlet i forordning 2022/1925. Ifølge sagsøgeren kan en tjeneste som Messenger, der blot udgør et socialt onlinenetværks onlinechatfunktion, a priori henhøre under to forskellige kategorier af centrale platformstjenester, nemlig centrale platformstjenester af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste og centrale platformstjenester af typen sociale onlinenetværk, som denne tjeneste er en del af. Der skal derfor foretages en konkret, bevisbaseret vurdering af den nævnte tjeneste med henblik på at fastslå, hvilken kategori af central platformstjeneste en sådan tjeneste bedst svarer til.

84 Til støtte for sin argumentation har sagsøgeren for det første gjort gældende, at Kommissionens tilgang i den anfægtede afgørelse er i strid med definitionen af en central platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk i artikel 2, nr. 7), i forordning 2022/1925, som udtrykkeligt kræver, at et socialt onlinenetværks onlinechatfunktionen medtages i, hvad en central platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk omfatter.

85 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at den omstændighed, at det, således som Kommissionen gjorde i den anfægtede afgørelse, lægges til grund, at en tjeneste ikke kan være en del af en central platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, hvis den allerede opfylder definitionen af nummeruafhængig kommunikationstjeneste, svarer til at se bort fra den selvstændige karakter af definitionen af et socialt onlinenetværk i forordning 2022/1925, eftersom denne definition ikke fastsætter et underordnelsesforhold til definitionen af en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste i kodeksen for elektronisk kommunikation eller med definitionen af nummeruafhængig kommunikationstjeneste i artikel 2, nr. 9), i forordning 2022/1925.

86 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen anlagde en inkonsekvent og diskriminerende tilgang, eftersom den vurderede onlinechatfunktionen på andre sociale onlinenetværk såsom TikTok anderledes. I sin afgørelse C(2023) 6102 final af 5. september 2023 vedrørende en afgørelse i henhold til artikel 3 i forordning 2022/1925 (Sag DMA.100040 – BYTEDANCE – ONLINE SOCIAL NETWORKING SERVICES), hvoraf et resumé er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C, C/2023/552), som udpeger ByteDance som gatekeeper, medgav Kommissionen, at en tjeneste a priori kunne opfylde definitionerne af flere centrale platformstjenester, og den vurderede navnlig behørigt, om TikTok i højere grad svarede til en videodelingsplatformstjeneste eller en social onlinenetværkstjeneste.

87 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik, bestridt sagsøgerens argumentation.

88 Som anført i præmis 39 ovenfor fastsætter artikel 2, nr. 2), i forordning 2022/1925, at der ved central platformstjeneste forstås en af de tjenester, der er opregnet i denne bestemmelse, og navnlig sociale onlinenetværkstjenester og nummeruafhængige kommunikationstjenester.

89 Artikel 2, nr. 9), i forordning 2022/1925 præciserer, at der i denne forordning ved kommunikationstjeneste forstås en »[nummeruafhængig kommunikationstjeneste] som defineret i artikel 2, nr. 7), i [kodeksen for elektronisk kommunikation]«.

90 I artikel 2, nr. 7), i kodeksen for elektronisk kommunikation defineres kommunikationstjeneste som »en interpersonel kommunikationstjeneste, der ikke etablerer forbindelse til offentligt tildelte nummerressourcer, dvs. et eller flere numre i nationale eller internationale nummerplaner, eller der ikke muliggør kommunikation med et eller flere numre i nationale eller internationale nummerplaner [...]«.

91 For at forstå begrebet nummeruafhængig kommunikationstjeneste i kodeksen for elektronisk kommunikation skal der ligeledes tages hensyn til definitionen af »interpersonel kommunikationstjeneste« i samme kodeks' artikel 2, nr. 5), som omfatter »en tjeneste, som normalt ydes mod betaling, og som muliggør direkte interpersonel og interaktiv informationsudveksling via elektroniske kommunikationsnet mellem et afgrænset antal personer, hvor de personer, der indleder eller deltager i kommunikationen, bestemmer, hvem modtageren eller modtagerne skal være, og omfatter ikke tjenester, der blot muliggør interpersonel og interaktiv kommunikation som en mindre støttefunktion, der er tæt knyttet til en anden tjeneste«.

92 I første række bemærkes, at Kommissionen i 165. og 166. betragtning til den anfægtede afgørelse i den foreliggende sag vurderede, om Messenger opfyldte definitionen af nummeruafhængig kommunikationstjeneste i forordning 2022/1925, og konkluderede, at dette var tilfældet, ved at anvende kriterierne i den kodeks for elektronisk kommunikation, som forordning 2022/1925 henviser til.

93 Kommissionen anførte nemlig i 166. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Messenger opfyldte definitionerne af interpersonel kommunikationstjeneste og nummeruafhængig interpersonel kommunikationstjeneste i artikel 2, nr. 5) og 7), i kodeksen for elektronisk kommunikation, eftersom denne tjeneste muliggjorde interpersonel og interaktiv informationsudveksling mellem et afgrænset antal personer, og at appen ikke etablerede forbindelse til offentligt tildelte nummerressourcer.

94 Som Kommissionen har anført i 167. betragtning til den anfægtede afgørelse, har sagsøgeren under den administrative procedure i øvrigt ikke bestridt, at Messenger opfyldte definitionerne i artikel 2, nr. 5) og 7), i kodeksen for elektronisk kommunikation, hvilket denne institution har gentaget i sine skriftlige indlæg og som svar på et spørgsmål fra Retten i retsmødet.

95 I anden række bemærkes, at Kommissionen i 169. og 172. betragtning til den anfægtede afgørelse med rette anførte, at den omstændighed, at Messenger kunne anses for at udbydes som en integrerende del af den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook, for så vidt som den udgjorde dette sociale netværks onlinechatfunktion, ikke var til hinder for, at denne tjeneste kunne betragtes som en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, der var adskilt fra dette sociale onlinenetværk.

96 Som anført i præmis 79 ovenfor fremgår det af punkt 2, litra c), nr. i), i afsnit D i bilaget til forordning 2022/1925 nemlig først og fremmest, at en virksomhed, der udbyder en eller flere centrale platformstjenester, skal betragte de tjenesteydelser, som den udbyder på en integreret måde, men som ikke tilhører den samme kategori af centrale platformstjenester som defineret i artikel 2, nr. 2), i forordning 2022/1925, som særskilte tjenester.

97 Desuden er den omstændighed, at en nummeruafhængig kommunikationstjeneste som Messenger kan anses for en særskilt central platformstjeneste, selv om den i et vist omfang leveres som en integrerende del af andre centrale platformstjenester, ikke i strid med forordning 2022/1925.

98 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at EU-lovgiver netop har overvejet denne type konfiguration. Det fremgår nemlig af 64. betragtning til forordning 2022/1925, at gatekeepere ofte udbyder nummeruafhængige kommunikationstjenester som en del af deres platformsøkosystem, hvilket yderligere forværrer adgangsbarriererne for alternative udbydere af sådanne tjenester og øger slutbrugernes omkostninger ved at skifte. EU-lovgiver var således fuldt ud bevidst om kompleksiteten af sammensætningen af visse platformsøkosystemer, der bl.a. omfatter supplerende tjenester, som kan være indlejret i eller sammenkoblet med hinanden, og nærmere bestemt den almindelige praksis med at levere en nummeruafhængig kommunikationstjeneste, såsom Messenger, som en del af sådanne økosystemer.

99 Det var derfor med rette, at Kommissionen fandt, at den omstændighed, at Messenger kunne anses for at være blevet udbudt som en integrerende del af den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook, for så vidt som den udgjorde sidstnævntes onlinechatfunktion, ikke var til hinder for, at den kunne anses for en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, der var adskilt fra dette sociale onlinenetværk.

100 Sagsøgeren har ikke desto mindre gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Kommissionen så bort fra, at en tjeneste, der opfylder definitionen af nummeruafhængig kommunikationstjeneste i kodeksen for elektronisk kommunikation, både kunne opfylde definitionen af en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste og definitionen af en central platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk som en integrerende del af dette sociale netværk, og at der skulle foretages en konkret vurdering af de betingelser, hvorunder denne nummeruafhængige kommunikationstjeneste blev udbudt for at afgøre, hvilken central platformstjeneste den bedst svarede til. Hvis Kommissionen havde fortolket de retlige kriterier i forordning 2022/1925 korrekt med henblik på at afgrænse centrale platformstjenester, ville den have foretaget en sådan vurdering for så vidt angår Messenger.

101 Det fremgår imidlertid af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen i den foreliggende sag ikke nøjedes med at konstatere, at Messenger opfyldte definitionen af nummeruafhængig kommunikationstjeneste i henhold til kodeksen for elektronisk kommunikation, da den konkluderede, at denne tjeneste skulle kvalificeres som en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste som omhandlet i forordning 2022/1925. Efter i 166. betragtning til den anfægtede afgørelse at have konstateret, at Messenger opfyldte definitionen af nummeruafhængig kommunikationstjeneste i kodeksen for elektronisk kommunikations forstand, og i den forbindelse i 167.-169. betragtning til den anfægtede afgørelse præciserede grundene til, at Messenger ikke kunne være omfattet af undtagelsen for tjenester, der blot muliggør interpersonel og interaktiv kommunikation som en mindre støttefunktion, der er tæt knyttet til en anden tjeneste, fortsatte Kommissionen sin vurdering ved navnlig i 176.-190. betragtning til den anfægtede afgørelse at foretage en konkret analyse af de betingelser og omstændigheder, hvorunder Messenger blev udbudt.

102 Indledningsvis anførte Kommissionen således i 177. betragtning til den anfægtede afgørelse, at det fremgik af den måde, hvorpå Messenger blev udbudt, og navnlig af den omstændighed, at Meta havde udviklet en særskilt og selvstændig app til denne tjeneste for så vidt angår mobile enheder, som udgjorde indgangsporten til Messenger for [*fortroligt*] de fleste brugere, således som det er anført i præmis 41 ovenfor, at denne tjeneste havde udviklet sig til at tilbyde brugeren en anden erfaring end Facebook og var blevet en selvstændig nummeruafhængig kommunikationstjeneste. Dernæst fandt Kommissionen i 177.-180. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Metas kommunikation til dets investorer, selskabets kommercielle kommunikation til offentligheden,

dets kommunikation til brugerne og finansielle rapporter bekræftede, at Meta selv opfattede Messenger som en selvstændig tjeneste som anført i præmis 59 ovenfor. Endelig konstaterede Kommissionen i 181. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Meta ved at udbyde og promovere specifikke værktøjer, der gjorde det muligt for virksomhederne at interagere med brugerne på Messenger, udformede Messenger som en selvstændig platform inden for sit økosystem som anført i præmis 44 ovenfor.

103 Kommissionen konkluderede, at Messenger var en særskilt tjeneste, som forbrugerne kunne anvende, og som de anvendte særskilt, og at Messenger derfor skulle klassificeres som en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, der var adskilt og selvstændig i forhold til det sociale onlinenetværk, Facebook.

104 Under disse omstændigheder må det i det foreliggende tilfælde fastslås, at selv hvis det antages, at sagsøgerens argumentation, der er nævnt i præmis 100 ovenfor, er begrundet, kan denne argumentation ikke føre til annullation af den anfægtede afgørelse i den foreliggende sag, eftersom Kommissionen under alle omstændigheder foretog en konkret analyse af de betingelser og omstændigheder, hvorunder Messenger blev udbudt.

105 Denne konkrete vurdering af de betingelser, hvorunder Messenger blev leveret til brugerne, bestrides i øvrigt af sagsøgeren i forbindelse med det første anbringendes første led.

106 Sagsøgerens principale argumentation, der er anført i præmis 100 ovenfor, og de argumenter, der er fremført til støtte herfor, skal derfor anses for at være uvirksomme.

107 Henset til ovenstående betragtninger skal det første anbringendes andet led forkastes, idet det dels er ugrundet, dels er uvirksomt.

Det tredje led vedrørende anfægtelsen af formodningen om, at Messenger var en vigtig gateway

108 Sagsøgeren har gjort gældende, at selv om Kommissionen ikke begik en fejl ved at kvalificere Messenger som en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste, fortolkede og anvendte den ikke artikel 3, stk. 1, litra b), og artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925 korrekt, da den konkluderede, at denne tjeneste »hver især« [i sig selv] udgjorde en vigtig gateway.

109 Tredje led består af tre klagepunkter.

– Det første klagepunkt om afkræftelsen af formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925

110 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke i den anfægtede afgørelse godtgjorde, at Messenger udgjorde en vigtig gateway som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning 2022/1925. I denne henseende har sagsøgeren bl.a. gjort gældende, at Kommissionen med urette så bort fra eller med urette forkastede de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt for at afkræfte formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925.

111 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik, bestridt sagsøgerens argumenter.

112 Som anført i præmis 38 ovenfor udpeges en virksomhed i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning 2022/1925 som gatekeeper, når den opfylder tre kumulative betingelser, herunder betingelsen om, at den udbyder en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway.

113 I henhold til artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925 anses en virksomhed for at opfylde betingelsen om, at den udbyder en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway, med henblik på at blive udpeget som gatekeeper, hvis den pågældende centrale platformstjeneste i det seneste regnskabsår har mindst 45 mio. månedlige aktive slutbrugere, der er etableret eller beliggende i Unionen, og mindst 10 000 årlige aktive erhvervsbrugere, der er etableret i Unionen.

114 Artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925 fastslår, at formodningerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925 kan afkræftes, når en virksomhed »sammen med sin underretning [kan] fremlægge tilstrækkeligt underbyggede argumenter til at påvise, at den undtagelsesvis, selv om den opfylder alle tærsklerne i [dette] stk. 2, på grund af de omstændigheder, hvorunder den relevante centrale platformstjeneste fungerer, ikke opfylder kravene i [artikel 3, stk. 1, i forordning 2022/1925]«.

115 I det foreliggende tilfælde skal det undersøges, om Kommissionen, således som sagsøgeren har gjort gældende, med urette konkluderede, at de argumenter, som sagsøgeren havde fremført, ikke var tilstrækkeligt underbyggede som omhandlet i artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925 til klart at rejse tvivl om formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925.

116 For det første har sagsøgeren anført, at selskabet under den administrative procedure godtgjorde, at Messenger kun vedrørte [*0-5*]% af *business-to-consumer*-kommunikationen (herefter »B2C«) i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), idet de vigtigste midler, som erhvervsbrugerne anvendte til at kontakte slutbrugerne, var telefon og e-mail. Vurderingen af dette forhold i den anfægtede afgørelse er åbenbart fejlagtig og er ikke tilstrækkeligt begrundet.

117 I denne henseende skal det i første række bemærkes, at artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925 ikke fastsætter en udtømmende liste over forhold, der kan fremlægges med henblik på at afkræfte formodningerne i samme artikels stk. 2, men begrænser sig til at henvise til »de omstændigheder, hvorunder den relevante centrale platformstjeneste fungerer« (jf. i denne retning dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 50). Desuden præciseres det i 23. betragtning til forordning 2022/1925, at »Kommissionen [...] i sin vurdering af den fremlagte dokumentation og de [efter artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925] fremførte argumenter alene [bør] tage hensyn til de elementer, der direkte vedrører de kvantitative kriterier, nemlig indvirkningen fra virksomheden, der udbyder centrale platformstjenester, på det indre marked ud over indtægts- eller markedsloftet, såsom dens absolutte størrelse og antallet af medlemsstater, hvor den er til stede, hvor meget antallet af faktiske erhvervsbrugere og slutbrugere overskrider tærsklerne, og vigtigheden af virksomhedens centrale platformstjeneste i betragtning af den respektive centrale platformtjenestes aktiviteters samlede omfang samt antal år, hvor tærsklerne er opfyldt«. Listen over elementer, der kan tages i betragtning, og som er anført i nævnte betragtning, er ikke udtømmende (jf. i denne retning dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 49).

118 I anden række fremgår det af 23. betragtning til forordning 2022/1925, at de argumenter og beviser, som den berørte virksomhed har fremført, for at kunne tages i betragtning »direkte [skal] vedrøre[...] de kvantitative kriterier«, idet det præciseres, at udtrykket »kvantitative kriterier« henviser til de kvantitative tærskler, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925 (dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 47). Sådanne argumenter og beviser er direkte forbundet med disse kvantitative tærskler, når de

konkret og specifikt har til formål at afkræfte en af de tre formodninger, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925 (jf. i denne retning dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 326).

119 Det kan således ikke på forhånd udelukkes, at beviserne vedrørende Messengers betydning i samtlige B2C-kommunikationer er relevante med henblik på at underbygge de omstændigheder, hvorunder denne centrale platformstjeneste opererer, forudsat at disse oplysninger »direkte vedrører« – som omhandlet i 23. betragtning til forordning 2022/1925 – de kvantitative tærskler, der er fastsat i denne forordnings artikel 3, stk. 2, litra b).

120 Det må imidlertid konstateres, at Kommissionen undersøgte sagsøgerens argumenter om Messengers påståede ringe betydning i alle B2C-kommunikationer i EØS og med rette konkluderede, at disse argumenter ikke var tilstrækkeligt underbyggede til klart at rejse tvivl om formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925.

121 I denne henseende er det bevisniveau, der kræves for at rejse tvivl om formodningerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925, blevet fastlagt af EU-lovgiver selv, idet det kræves af den pågældende virksomhed, som bevisbyrden påhviler, at den fremlægger tilstrækkeligt underbyggede argumenter, der klart rejser tvivl med hensyn til disse formodninger (dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 61). Det fremgår fuldstændig utvetydigt af udtrykkene »undtagelsesvis« og »klart« i artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925, at det bevisniveau, der kræves af den pågældende virksomhed, er højt, for så vidt som de argumenter, den fremlægger, med en høj grad af sandsynlighed skal kunne påvise, at der er rejst tvivl om formodningerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925 (dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 71).

122 I det foreliggende tilfælde konstaterede Kommissionen imidlertid, at de argumenter, som sagsøgeren havde fremført under den administrative procedure, ikke var afgørende, for så vidt som det af sagsøgeren påberåbte beløb, der er nævnt i præmis 116 ovenfor, var baseret på en beregningsmetode, som Kommissionen anvendte inden for konkurrencerettens område, uden at forklare dens relevans i forbindelse med afkræftelsen af den omhandlede formodning. Det var således uden at anlægge et urigtigt skøn, at Kommissionen i 226. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte, at sagsøgeren ikke havde fremlagt oplysninger eller forklaringer til støtte for sine argumenter i denne henseende.

123 I 227. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen i øvrigt med rette, at de argumenter, der er nævnt i præmis 116 ovenfor, blev afkræftet af den omstændighed, at sagsøgeren leverede værktøjer, der i vid udstrækning blev anvendt af erhvervsbrugerne til at kontakte slutbrugerne via Messenger, hvilket godtgjorde Messengers betydning som B2C-kommunikationskanal.

124 Det skal endvidere fastslås, således som Kommissionen gjorde det i 220. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Messenger i væsentlig grad overskred tærsklen for erhvervsbrugere, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925, eftersom antallet af virksomheder, der anvendte denne tjeneste, var højere end [*fortroligt*] mio. for hvert af årene fra 2020 til 2022, selv om den nævnte tærskel var fastsat til 10 000. I overensstemmelse med 23. betragtning til forordning 2022/1925 er det imidlertid relevant, i hvilket omfang antallet af erhvervsbrugere overstiger denne tærskel, i forbindelse med analysen af en virksomheds argumenter med henblik på at rejse tvivl om den formodning, der følger af artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925.

125 Hvad endelig angår den angivelige begrundelsesmangel, som sagsøgeren har gjort gældende i denne sammenhæng, skal det fastslås, at 226.-228. betragtning til den anfægtede afgørelse indeholder forklaringer, der klart og utvetydigt angiver Kommissionens ræsonnement vedrørende afvisningen af sagsøgerens argumenter. Denne begrundelse opfylder således de krav, der følger af artikel 296 TEUF, således som de er anført i præmis 53 ovenfor.

126 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad tog hensyn til den omstændighed, at der selv i den snævrere kategori af »onlinechattjenester« fandtes en bred vifte af andre tjenester end Messenger, såsom sociale netværkstjenester (TikTok, X og Snapchat), fjernkonferencetjenester (Microsoft Teams, Zoom) og nummeruafhængige kommunikationstjenester (WhatsApp, Signal og Telegram). Sagsøgeren har ligeledes fremhævet forekomsten af multihoming, eftersom 73% af slutbrugerne anvender mere end én onlinechattjeneste. Ved at følge Kommissionens tilgang, der består i kun at tage hensyn til tjenesteydelser inden for den relevante kategori af central platformstjeneste – i det foreliggende tilfælde kategorien nummeruafhængige kommunikationstjenester – tages der ikke hensyn til den omstændighed, at Messengers aktiviteter overskygges af e-mail-aktiviteterne, idet det præciseres, at der navnlig i 2020 fandt 67 mio. B2C-samtaler sted via e-mail hver dag, mens kun [*0-5*] mio. B2C-samtaler fandt sted via Messenger.

127 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at bevisbyrden i forbindelse med afkræftelsen af formodningerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925 påhviler sagsøgeren. De argumenter og beviser, som sidstnævnte fremførte, vedrørte imidlertid kun eksistensen af andre tjenester og multihoming generelt. Disse argumenter var navnlig ikke underbygget af præcise oplysninger vedrørende brugen af disse forskellige tjenester og de specifikke og konkrete kendetegn ved multihoming, dvs. navnlig multihomings intensitet, nemlig den tid, som en bruger anvender på hver af de pågældende tjenester. Hvad angår de taloplysninger om multihoming, som sagsøgeren har henvist til, nemlig den omstændighed, at 73% af slutbrugerne anvendte mere end én onlinechattjeneste, kunne Kommissionen fastslå, at den ikke var tilstrækkeligt underbygget til klart at rejse tvivl om formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925, for så vidt som det nævnte tal kun vedrørte brugere i Tyskland i et givet år, nemlig 2021, og derfor ikke var tilstrækkeligt til at vurdere situationen i Unionen som helhed.

128 Hvad endvidere angår relevansen af omfanget af brugen af e-mailtjenester, såsom Microsoft Outlook og Gmail, hvortil sagsøgeren har henvist, er de argumenter, som sagsøgeren har fremført i denne forbindelse, ikke tilstrækkelige til at rejse tvivl om forskellene mellem disse tjenester og Messenger. Navnlig giver sagsøgerens nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjeneste hverken erhvervsbrugere eller slutbrugere mulighed for frit at kommunikere med brugerne af andre tjenester i modsætning til e-mail, der gør det muligt at sende og modtage meddelelser fra andre udbydere af denne tjeneste.

129 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at Messenger er en tjeneste, der i stort omfang anvendes i *consumer-to-consumer*-sammenhæng (herefter »C2C«), hvilket rejser tvivl om formodningen om, at den er en vigtig gateway.

130 I denne henseende fremgår det af 15. betragtning til forordning 2022/1925, at det forhold, at det er muligt, at en virksomhed, der udbyder centrale platformstjenester, ikke blot fungerer som mellemled mellem erhvervsbrugere og slutbrugere, men også mellem slutbrugere og slutbrugere, f.eks. i forbindelse med nummeruafhængige kommunikationstjenester, ikke er til hinder for at konkludere, at en sådan virksomhed er eller kan være en vigtig gateway.

131 Derfor er den blotte omstændighed, at en central platformstjeneste ud over sine B2C-kendetegn har C2C-kendetegn, som i den foreliggende sag, ikke tilstrækkelig til at fritage den fra at blive kvalificeret som en vigtig gateway.

132 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at B2C-kommunikation på Messenger kun kan indledes af slutbrugerne, således at erhvervsbrugere ikke kan benytte Messenger som en vigtig gateway til at nå ud til de nævnte brugere.

133 Det skal bemærkes, at sagsøgeren i denne henseende har støttet sig på bilag A.28 til stævningen for at gøre gældende, at slutbrugerne skal give samtykke til at modtage meddelelser fra erhvervsbrugere. Som sagsøgeren har bekræftet i retsmødet, blev dette bilag imidlertid fremlagt for første gang i stævningen og blev ikke fremlagt for Kommissionen under den administrative procedure. Den pågældende virksomhed kan imidlertid ikke for første gang for Retten fremlægge argumenter eller beviser i henhold til artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925, som den ikke fremlagde under den administrative procedure med henblik på at afkræfte formodningerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925 (dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 234). Bilag A.28 til stævningen kan således ikke antages til realitetsbehandling.

134 Under alle omstændigheder betyder den mulighed for »at nå ud til slutbrugerne«, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning 2022/1925, ikke, at erhvervsbrugere nødvendigvis skal have mulighed for at tage kontakt med de nævnte brugere. Hverken artikel 3 i forordning 2022/1925 eller definitionen af aktive erhvervsbrugere i punkt E i bilaget til forordning 2022/1925, der omhandler virksomheder, »der mindst én gang i løbet af året har anvendt en erhvervskonto eller på anden vis indledt eller på en hvilken som helst måde deltaget i kommunikation via den nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjeneste for at kommunikere direkte med en slutbruger«, kræver, at en sådan mulighed foreligger.

135 Dette gælder så meget desto mere i den foreliggende sag, som Messenger, således som Kommissionen anførte i 222. betragtning til den anfægtede afgørelse, tilbyder muligheden for at indlede en samtale som reaktion på en reklame via funktionen »klik for at sende en besked«, som gør det muligt at »omdirigere til en samtale på Messenger«, idet et sådant middel kan tilskynde slutbrugerne til at kontakte erhvervsbrugerne.

136 For det femte har sagsøgeren gjort gældende, at det i udkastet til rapport af 11. marts 2021 fra Sammenslutningen af Europæiske Tilsynsmyndigheder inden for Elektronisk Kommunikation (BEREC) om forhåndsregulering af digitale gatekeepere blev foreslået, at nummeruafhængige kommunikationstjenester endnu ikke skulle anses for at være centrale platformstjenester leveret af gatekeepere.

137 Dette dokument omhandler imidlertid ikke den specifikke sag vedrørende Meta og de pågældende tjenester, hvorfor det ikke rejser tvivl om den individualiserede vurdering af Meta og de nævnte tjenester i den anfægtede afgørelse. Under alle omstændigheder indeholder den endelige udgave af den nævnte rapport ikke længere noget forbehold med hensyn til kvalificeringen af nummeruafhængige kommunikationstjenester som vigtige gatekeepere.

138 For det sjette har sagsøgeren rejst tvivl om visse yderligere argumenter, som Kommissionen fremførte i 222. og 227. betragtning til den anfægtede afgørelse, og som i det væsentlige vedrører relevansen af de supplerende forbindelsesværktøjer, der stilles til rådighed for erhvervsbrugere med henblik på at kommunikere via Messenger med slutbrugerne.

139 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af 222. betragtning til den anfægtede afgørelse, at den omstændighed, at en virksomhed leverer sådanne supplerende værktøjer, ikke som sådan blev anset for afgørende af Kommissionen, men at den alene udgjorde et argument, der underbyggede afvisningen i 220.-223. betragtning til den anfægtede afgørelse af de argumenter og beviser, som sagsøgeren havde fremlagt i forbindelse med afkræftelsen af formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925.

140 Sagsøgeren har desuden ikke bestridt, at Meta udbyder de ovennævnte værktøjer til erhvervsbrugere. Dels har sagsøgeren begrænset sig til at gøre gældende, at de nævnte virksomheder ikke kan indlede en samtale via Messenger. Dette argument er imidlertid allerede blevet forkastet i præmis 133-135 ovenfor. Dels har sagsøgeren gjort gældende, at sådanne værktøjer almindeligvis leveres af andre sociale netværkstjenester til deres onlinechatfunktioner. Sagsøgeren har imidlertid ikke præciseret, hvorledes den blotte omstændighed, at andre virksomheder leverer lignende værktøjer, gør det muligt at afkræfte formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925.

141 For det syvende førte Kommissionens tilgang til en forskelsbehandling af Messenger i forhold til andre virksomheder og deres tjenester, der ligeledes var underlagt procedurerne i henhold til forordning 2022/1925, nemlig Samsungs webbrowsertjeneste og Apples iMessage-tjeneste, eftersom Kommissionen for disse tjenester accepterede argumenter svarende til dem, som sagsøgeren havde fremført. Hvad angår Alphabets Gmail-tjeneste og Microsofts Outlook-tjeneste er Kommissionens tilgang inkonsekvent, for så vidt som den fandt, at der for disse tjenesters vedkommende var blevet fremført tilstrækkeligt underbyggede argumenter med henblik på at afkræfte formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925, selv om disse tjenester havde flere millioner erhvervsbrugere og slutbrugere.

142 I første række har sagsøgeren imidlertid ikke forklaret, hvorledes selskabets situation i forhold til Messenger kan sammenlignes med situationen for virksomheder, der driver en anden type central platformstjeneste, såsom Samsung for så vidt angår selskabets internetbrowser.

143 Hvad i anden række angår Apples iMessage-, Alphabets Gmail- og Microsofts Outlook-tjeneste har sagsøgeren ikke godtgjort, at disses situation var sammenlignelig med Messengers, bortset fra at der var tale om samme type centrale platformstjenester. Sagsøgerens sammenligning med Alphabets Gmail- og Microsofts Outlook-tjeneste er desuden alene baseret på den omstændighed, at disse tjenester omfatter et vist antal erhvervsbrugere og slutbrugere, uden at der blev taget hensyn til samtlige omstændigheder, hvorunder disse tjenester blev drevet.

144 På baggrund af det ovenstående skal de argumenter, som sagsøgeren har fremlagt med henblik på at afkræfte formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925, forkastes.

145 Det første klagepunkt i det første anbringendes tredje led skal derfor forkastes.

– Det andet klagepunkt vedrørende kravet om, at Messenger »hver især« [i sig selv] udgør en vigtig gateway

146 Sagsøgeren har gjort gældende, at udtrykket »hver især« i artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925 betyder, at hver enkelt central platformstjeneste skal vurderes separat og særskilt, herunder for så vidt angår beregningen af antallet af slutbrugere med henblik på vurderingen af tærsklerne i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925. Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen således var forpligtet til at anvende en beregningsmetode for Messengers

slutbrugere, der kun tog hensyn til de slutbrugere, der gjorde særskilt brug af denne tjeneste i forholdt til den anvendelse, der blev gjort heraf som en onlinechatfunktion i den sociale onlinenetværkstjeneste Facebook. Den anderledes tilgang, som Kommissionen anvendte i den anfægtede afgørelse, svarede til at inkludere brugerne af en anden central platformstjeneste og førte således til dobbelttælling af brugerne.

147 Hvad i øvrigt angår antallet af aktive erhvervsbrugere kunne Kommissionen ikke nøjes med at støtte sig på data vedrørende én uge i 2020.

148 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik, bestridt sagsøgerens argumenter.

149 Som anført i præmis 113 ovenfor anses en virksomhed i henhold til artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925 for at opfylde betingelsen om at udbyde en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway, hvis den pågældende centrale platformstjeneste i det seneste regnskabsår har haft mindst 45 mio. månedlige aktive slutbrugere, der er etableret eller beliggende i Unionen, og mindst 10 000 aktive erhvervsbrugere, der er etableret i Unionen.

150 Det fremgår af artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925, at »for hver virksomhed, der udpeges som gatekeeper i henhold til stk. 4 eller 8, anfører Kommissionen i udpegelsesafgørelsen de relevante centrale platformstjenester, der udbydes inden for den pågældende virksomhed, og som hver især er en vigtig gateway for erhvervsbrugere til at nå ud til slutbrugere, jf. stk. 1, litra b)«.

151 For det første skal det bemærkes, at udtrykket »hver især« i artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925 ikke indebærer, at Kommissionen var forpligtet til at anvende en beregningsmetode for Messengers slutbrugere, som udelukkende tog hensyn til de slutbrugere, der gjorde særskilt brug af denne tjeneste i forhold til den anvendelse, der blev gjort heraf som en onlinechatfunktion i den sociale onlinenetværkstjeneste Facebook.

152 Artikel 2, nr. 20), i forordning 2022/1925 bestemmer nemlig, at der ved »slutbruger« forstås »enhver fysisk eller juridisk person, der anvender centrale platformstjenester på anden vis end som erhvervsbruger«. Ifølge samme artikels nr. 21) er en erhvervsbruger »enhver fysisk eller juridisk person, der benytter centrale platformstjenester kommercielt eller professionelt med henblik på eller i forbindelse med udbud af varer eller tjenesteydelser til slutbrugere«.

153 Følgende fremgår af 20. betragtning til forordning 2022/1925:

»[...] Aktive slutbrugere og erhvervsbrugere bør identificeres og beregnes på en sådan måde, at den pågældende centrale platformstjenestes rolle og rækkevidde afspejles på passende vis. For at skabe retssikkerhed for gatekeeperne bør elementerne til bestemmelse af antallet af aktive slutbrugere og erhvervsbrugere pr. central platformstjeneste fastsættes i et bilag til denne forordning. [...]«

154 Hvad angår aktive slutbrugere af en nummeruafhængig kommunikationstjeneste præciseres det i tabellen i afsnit E med overskriften »Specifikke definitioner« i bilaget til forordning 2022/1925, at disse brugere er dem, »der mindst én gang i løbet af en måned har indledt eller på en hvilken som helst måde deltaget i kommunikation via den [nummeruafhængige kommunikationstjeneste]«.

155 I overensstemmelse med definitionen af en »slutbruger« af en nummeruafhængig kommunikationstjeneste i bilaget til forordning 2022/1925 er anvendelsen af Messenger, dvs. indledningen af- eller deltagelse i en kommunikation via Messenger én gang i måneden, uanset brugen af en anden tjeneste eller central platformstjeneste, således tilstrækkelig til at blive

betragtet som en aktiv slutbruger som omhandlet i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925. Såfremt der, som sagsøgeren har foreslået, kun tages hensyn til en del af disse brugere, navnlig dem, der har en deaktiveret Facebook-konto, eller dem, der »udelukkende har brugt Messenger«, ville det ikke være muligt »på passende vis at afspejle Messengers rolle og rækkevidde«, således som det anbefales i 20. betragtning til forordning 2022/1925.

156 For det andet fremgår det af 197. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Kommissionen tog hensyn til antallet af Messengers månedlige aktive slutbrugere. Kommissionen tog således hensyn til de brugere, der benyttede Messenger, og den omstændighed, at de også anvendte en anden tjeneste – nærmere bestemt det sociale onlinenetværk, Facebook – havde ingen betydning.

157 Som anført i præmis 98 ovenfor henvises der i 64. betragtning til forordning 2022/1925 i denne henseende udtrykkeligt til den omstændighed, at gatekeepere ofte udbyder nummeruafhængige kommunikationstjenester som en del af deres platformsøkosystem. Det er således muligt, at en nummeruafhængig kommunikationstjeneste udbydes som en integrerende del af en central platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, og at en del af slutbrugerne i en sådan konfiguration anvender begge centrale platformstjenester. Uanset denne konfiguration pålægger punkt 2, litra c), nr. i), i afsnit D i bilaget til forordning 2022/1925 virksomheder, der udbyder en eller flere centrale platformstjenester, at betragte de tjenesteydelser, som de udbyder som en integrerende del, men som ikke tilhører den samme kategori af centrale platformstjenester som defineret i artikel 2, nr. 2), i forordning 2022/1925, som særskilte tjenester (jf. præmis 79 ovenfor). Desuden fremgår det af punkt 3 i afsnit A i bilaget til forordning 2022/1925, at »den samme fysiske eller juridiske person på samme tid kan være »aktiv slutbruger« eller »aktiv erhvervsbruger« på forskellige centrale platformstjenester«. Kommissionen anvendte således disse bestemmelser korrekt ved at medregne Messengers aktive slutbrugere uden at tage hensyn til, om de samme brugere i øvrigt anvendte den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook, eller ej.

158 Hvad for det tredje angår sagsøgerens argument om, at Kommissionen ikke med henblik på beregningen af antallet af aktive erhvervsbrugere af Messenger kunne begrænse sig til at støtte sig på antallet af erhvervsbrugere, der benyttede denne tjeneste i løbet af én uge i 2020, skal det bemærkes, at det påhviler den pågældende virksomhed at identificere og beregne antallet af aktive slutbrugere og aktive erhvervsbrugere, således som det fremgår af afsnit A, nr. 1, i bilaget til forordning 2022/1925. Som det præciseres i punkt 4.1 og 4.2 i bilag I til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2023/814 af 14. april 2023 om nærmere bestemmelser for Kommissionens gennemførelse af visse procedurer i henhold til [forordning 2022/1925] (EUT 2023, L 102, s. 6), skulle disse oplysninger medtages i anmeldelsen. Selv om det således i første række påhviler den pågældende virksomhed at nå frem til det bedst mulige skøn med hensyn til beregningen af antallet af erhvervsbrugere og slutbrugere, er der i øvrigt intet til hinder for, at Kommissionen kræver, at den virksomhed, der udbyder centrale platformstjenester, fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for at identificere de aktive erhvervsbrugere eller de aktive slutbrugere og beregne antallet heraf.

159 I det foreliggende tilfælde var det sagsøgeren selv, der sammen med sin anmeldelse fremlagde de omhandlede oplysninger for september 2020, som på Kommissionens anmodning blev ekstrapoleret for årene 2020-2022. Desuden anførte Kommissionen i 199. betragtning til den anfægtede afgørelse, at sagsøgeren ikke havde fremlagt andre skøn eller oplysninger, som et sådant skøn kunne baseres på.

160 I lyset af det ovenstående fandt Kommissionen i 202. betragtning til den anfægtede afgørelse med rette, at beregningen af antallet af aktive erhvervsbrugere af Messenger var baseret på det bedst mulige skøn, og den kunne på dette grundlag konstatere, at den tærskel, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925, var nået for så vidt angår erhvervsbrugere.

161 For det fjerde må sagsøgerens argument om en angivelig teknologisk afskrækkelse forkastes. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den metode, som Kommissionen anvendte til at beregne antallet af aktive slutbrugere af Messenger, underminerer udviklingen af yderligere selvstændige funktionaliteter inden for en tjeneste, for så vidt som disse kan kvalificeres som særskilte centrale platformstjenester, der er underlagt forpligtelserne i forordning 2022/1925. Sagsøgeren har imidlertid ikke i tilstrækkelig grad forklaret, hvorfor en sådan afskrækkelse, såfremt den anses for godtgjort, skal tages i betragtning i forbindelse med proceduren for udpegelse af en virksomhed som gatekeeper som omhandlet i forordning 2022/1925. I denne henseende er det korrekt, således som det bl.a. fremgår af 107. betragtning til forordning 2022/1925, at formålet hermed er at sikre en åben og retfærdig digital sektor i almindelighed og centrale platformstjenester i særdeleshed med henblik på at fremme bl.a. innovation. Det må imidlertid konstateres, at artikel 3 i forordning 2022/1925 om udpegelse af gatekeepere ikke fastsætter, at teknologisk innovation skal tages i betragtning blandt kriterierne for denne udpegelse.

162 Det andet klagepunkt i det første anbringendes tredje led skal derfor forkastes.

– *Det tredje klagepunkt om, at Kommissionen fejlagtigt undlod at indlede en markedsundersøgelse*

163 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke kunne konkludere, at Messenger udgjorde en vigtig gateway uden at indlede en markedsundersøgelse i henhold til artikel 17, stk. 1 eller 3, i forordning 2022/1925. For så vidt som sagsøgeren havde fremført tilstrækkeligt underbyggede argumenter, der godtgjorde, at Messenger ikke hver især [i sig selv] var en vigtig gateway, pålagde forordning 2022/1925 og princippet om god forvaltningsskik Kommissionen at foretage en mere tilbundsgående undersøgelse af alle relevante elementer. Kommissionen begik desuden en retlig fejl og anlagde et urigtigt skøn ved at antyde, at artikel 17, stk. 1, i forordning 2022/1925 kun havde til formål at indlede en markedsundersøgelse i situationer, hvor en central platformstjeneste ikke nåede op på de kvantitative tærskler, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925.

164 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik, bestridt sagsøgerens argumenter.

165 I henhold til artikel 17, stk. 1, i forordning 2022/1925 kan Kommissionen »gennemføre en markedsundersøgelse med henblik på at undersøge, om en virksomhed, der udbyder centrale platformstjenester, bør udpeges som gatekeeper i henhold til artikel 3, stk. 8, eller med henblik på at identificere, hvilke centrale platformstjenester der skal anføres i udpegelsesafgørelsen i henhold til artikel 3, stk. 9«, og »[den] bestræber sig på at afslutte markedsundersøgelsen senest 12 måneder efter den dato, [hvor denne markedsundersøgelse indledtes]«.

166 Det fremgår af artikel 17, stk. 3, i forordning 2022/1925, at »[h]vis den virksomhed, der udbyder centrale platformtjenester, opfylder tærsklerne i artikel 3, stk. 2, men i overensstemmelse med artikel 3, stk. 5, har fremsat tilstrækkeligt underbyggede argumenter, der klart har rejst tvivl om formodningen i artikel 3, stk. 2, bestræber Kommissionen sig på at afslutte markedsundersøgelsen senest fem måneder efter den dato, [hvor denne markedsundersøgelse indledtes]«.

167 Det følger af ordlyden af de bestemmelser, der er nævnt i henholdsvis præmis 165 og 166 ovenfor, at de vedrører forskellige situationer.

168 I det tilfælde, der er omhandlet i artikel 17, stk. 1, i forordning 2022/1925, skal det undersøges, om en virksomhed skal udpeges i henhold til artikel 3, stk. 8, i forordning 2022/1925, eller hvilke centrale platformstjenester der skal anføres i udpegelsesafgørelsen i henhold til artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925, selv om den eller de pågældende centrale platformstjenester ikke opfylder de tærskler, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925. Henvisningen til artikel 3, stk. 9, i forordning 2022/1925 i samme forordnings artikel 17, stk. 1, omfatter således situationer, hvor visse af en virksomheds centrale platformstjenester når de nævnte tærskler, mens andre centrale platformstjenester ikke når disse tærskler. I disse tilfælde kan Kommissionen indlede en markedsundersøgelse på grundlag af artikel 17, stk. 1, i forordning 2022/1925 med henblik på at vurdere, om disse tjenester opfylder kravene i artikel 3, stk. 1, i forordning 2022/1925.

169 Det tilfælde, der er omhandlet i artikel 17, stk. 3, i forordning 2022/1925, finder derimod anvendelse på virksomheder, der udbyder centrale platformstjenester, og som opfylder de tærskler, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925. I dette tilfælde skal det undersøges, om virksomheden har fremført tilstrækkeligt underbyggede argumenter i henhold til artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925, dvs. argumenter med henblik på at påvise, at den undtagelsesvis, selv om den opfylder alle tærsklerne i den omhandlede bestemmelse på grund af de omstændigheder, hvorunder den relevante centrale platformstjeneste drives, ikke opfylder kravene i artikel 3, stk. 1, i forordning 2022/1925.

170 Virksomheder, der udbyder centrale platformstjenester, som opfylder tærsklerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925, som det er tilfældet for så vidt angår Messenger, er derfor ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 17, stk. 1, i forordning 2022/1925.

171 Med hensyn til argumentet om, at Kommissionen burde have indledt en markedsundersøgelse i henhold til artikel 17, stk. 3, i forordning 2022/1925, skal det fastslås, at Kommissionen, som det fremgår af undersøgelsen af første og andet klagepunkt i det første anbringendes tredje led, med rette fandt, at sagsøgeren ikke havde fremført tilstrækkeligt underbyggede argumenter til at påvise, at Messenger undtagelsesvis, selv om tjenesten opfylder alle tærsklerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925 på grund af de omstændigheder, hvorunder denne tjeneste drives, ikke opfylder kravene i forordningens artikel 3, stk. 1. Betingelserne i artikel 17, stk. 3, i forordning 2022/1925 for at indlede en markedsundersøgelse var således under alle omstændigheder ikke opfyldt, og sagsøgerens argument skal således forkastes.

172 Hvad angår den anfægtede afgørelses angivelige begrundelsesmangel som følge af den manglende forklaring af grundene til, at Kommissionen ikke indledte en markedsundersøgelse, skal det med hensyn til anvendelsen af artikel 17, stk. 1, i forordning 2022/1925 bemærkes, at Kommissionen i 215.-218. betragtning til den anfægtede afgørelse forklarede grundene til, at den ikke var forpligtet til at indlede en markedsundersøgelse på grundlag af denne bestemmelse, der ikke vedrørte Messengers situation, således som det bekræftes i præmis 170 ovenfor. Hvad angår begrundelsen for Kommissionens beslutning om ikke at indlede en markedsundersøgelse i henhold til artikel 17, stk. 3, i forordning 2022/1925 vurderede Kommissionen i 215.-232. betragtning til den anfægtede afgørelse, som det er anført i præmis 115-144 ovenfor, sagsøgerens argumenter i henhold til artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925 og konkluderede, at de nævnte argumenter ikke var tilstrækkeligt underbyggede til klart at rejse tvivl om formodningerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925, og at de således kunne forkastes, uden at der blev indledt

en markedsundersøgelse i henhold til artikel 17, stk. 3, i forordning 2022/1925. Da disse forklaringer i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 53 ovenfor, er klare og utvetydige, skal sagsøgerens argumentation forkastes.

173 Endvidere må sagsøgerens argumenter om en påstået ulige behandling af Microsofts Bing-, Edge- og Microsoft Advertising-tjenester samt Apples iMessage-tjeneste i beslutningerne om at indlede en markedsundersøgelse i henhold til artikel 17, stk. 3, i forordning 2022/1925 forkastes.

174 Som anført i præmis 64 og 65 ovenfor er Kommissionen nemlig dels forpligtet til at foretage en særskilt analyse af de omstændigheder, der er særlige for hver enkelt sag, uden at være bundet af tidligere afgørelser, der vedrører andre økonomiske aktører eller andre centrale platformstjenester, dels finder det almindelige ligebehandlingsprincip anvendelse på sammenlignelige situationer.

175 I det foreliggende tilfælde fremgår det imidlertid indledningsvis af ordlyden af artikel 3, stk. 5, i forordning 2022/1925, at Kommissionen »kan« indlede en markedsundersøgelse under de omstændigheder, der er fastsat i artikel 17, stk. 3, i forordning 2022/1925, hvilket betyder, at den har en skønsmargen i denne henseende.

176 Hvad dernæst angår tjenesterne Bing, Edge og Microsoft Advertising, som i øvrigt ikke tilhører den samme kategori af centrale platformstjenester som Messenger, har sagsøgeren ikke forklaret, hvorfor de skulle befinde sig i en situation, der er sammenlignelig med Messengers.

177 Hvad endelig angår iMessage skal det bemærkes, at Kommissionen besluttede at indlede en markedsundersøgelse af denne tjeneste efter at have konkluderet, at Apple havde fremført tilstrækkeligt underbyggede argumenter, der klart rejste tvivl om formodningerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925. Som anført i præmis 115-144 ovenfor har sagsøgeren imidlertid ikke fremført sådanne argumenter.

178 Det tredje klagepunkt og dermed det første anbringendes tredje led skal således forkastes.

Det fjerde led om tilsidesættelse af retten til forsvar

179 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte selskabets ret til forsvar ved at fremlægge nye beviser, som den lagde til grund i den anfægtede afgørelse, uden at have givet sagsøgeren mulighed for at fremsætte bemærkninger til dem under den administrative procedure.

180 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik, bestridt sagsøgerens argumenter.

181 Uanset den omstændighed, at afgørelser vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 5, andet afsnit, i forordning 2022/1925, såsom den anfægtede afgørelse, ikke er nævnt i artikel 34, stk. 1, i forordning 2022/1925 med overskriften »Ret til at blive hørt og aktindsigt«, tilkommer det Unionens retsinstanser at sikre gatekeepernes samlede ret til forsvar, herunder deres ret til at blive hørt (jf. i denne retning dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 340-343).

182 Retten til at blive hørt sikrer enhver muligheden for på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tilkendegive sit synspunkt under den administrative procedure, og inden der træffes nogen afgørelse, som kan berøre vedkommendes interesser negativt. (jf. dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 344 og den deri nævnte retspraksis).

183 Kommissionen kan således ikke hævde, at den ved i den foreløbige udtalelse at medtage »de væsentligste punkter, hvor der potentielt er uenighed om visse centrale spørgsmål i anmeldelsen« og »de væsentligste argumenter, på grundlag af hvilke [dens] foreløbige konklusioner [...] afveg fra dem, som [sagsøgeren] havde fremført i sin anmeldelse«, gik videre end det beskyttelsesniveau for retten til at blive hørt, der er fastsat i forordning 2022/1925. Eftersom retten til at blive hørt omfatter alle forhold af faktisk eller retlig art, som danner grundlag for beslutningsprocessen, påhvilede det Kommissionen at høre sagsøgeren om de nævnte punkter.

184 Selv om retten til at blive hørt omfatter alle forhold af faktisk eller retlig art, som danner grundlag for afgørelsen, omfatter den ikke det endelige standpunkt, som administrationen agter at indtage (jf. dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 349 og den deri nævnte retspraksis).

185 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagsakterne, at sagsøgeren blev hørt flere gange, inden den anfægtede afgørelse blev vedtaget. Før underretningen fandt der således mindst seks møder sted mellem sagsøgeren og Kommissionen, som blev afholdt den 26. oktober, den 8. og den 15. december 2022, den 9. januar, den 16. maj og den 6. juni 2023. Det fremgår endvidere af sagsakterne, at der blev sendt mindst syv anmodninger om oplysninger til sagsøgeren i perioden forud for underretningen. Efter fremlæggelsen af underretningen den 3. juli 2023 fremsendte Kommissionen den 26. juli 2023 den foreløbige udtalelse til sagsøgeren og gav sagsøgeren mulighed for at fremføre sit synspunkt, hvilket sagsøgeren gjorde ved to skrivelser af henholdsvis 3. og 13. august 2023.

186 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at selskabet på trods af de udvekslinger, der er nævnt i præmis 185 ovenfor, ikke havde lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til de argumenter og beviser, der er indeholdt i fodnote 144-148, 151, 154, 158 og 193-195 i den anfægtede afgørelse, som danner grundlag for 177., 179., 180., 221. og 222. betragtning til nævnte afgørelse.

187 For det første anførte Kommissionen i fodnote 144-148 og 151 i den anfægtede afgørelse, der er indeholdt i 177. betragtning til nævnte afgørelse, argumenter og beviser til støtte for sit synspunkt om, at Messenger havde udviklet sig til at blive en nummeruafhængig kommunikationstjeneste, der var adskilt fra den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook. I de nævnte fodnoter anførte Kommissionen således, at der var blevet udviklet særskilte Messenger-apps til mobile enheder, der anvender styresystemerne iOS og Android (fodnote 144), til Windows og iMac (fodnote 145), til iPads (fodnote 146), til sagsøgerens augmented reality-enheder (fodnote 147), og at der fandtes et websted tilhørende sagsøgeren, der var dedikeret til Messenger (fodnote 148). I fodnote 151 citerede Kommissionen i øvrigt en offentlig erklæring fra sagsøgerens administrerende direktør (CEO), hvori denne omtalte Messenger som eksempel for at illustrere sit argument om, at visse af Facebooks funktioner havde udviklet sig med henblik på at blive »særskilte oplevelser«.

188 177. betragtning til den anfægtede afgørelse indgår i Kommissionens vurdering, hvorefter Messenger er en central platformstjeneste af typen nummeruafhængig interpersonel kommunikationstjeneste og ikke blot onlinechatfunktionen i den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook. Nærmere bestemt fandt Kommissionen i den nævnte betragtning, at Messenger havde udviklet sig til en særskilt nummeruafhængig kommunikationstjeneste, der var adskilt fra den centrale platformstjeneste af typen sociale onlinenetværk, Facebook.

189 Spørgsmålet om Messengers udvikling med henblik på at blive en særskilt central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste blev imidlertid drøftet under den administrative procedure. Navnlig blev de argumenter, der fremgår af 177. betragtning til den anfægtede afgørelse, medtaget i punkt 39, litra d), i den foreløbige udtalelse. Sagsøgeren besvarede disse argumenter, bl.a. i punkt 3.9, litra a), nr. ii), i selskabets skrivelse af 3. august 2023. Sagsøgeren havde således lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til Kommissionens holdning, der bl.a. understøttes af de oplysninger, der fremgår af fodnote 144-148 og 151, hvorefter Messenger faktisk havde udviklet sig til en særskilt central platformstjeneste.

190 Under alle omstændigheder havde de pågældende fodnoter supplerende karakter i forhold til de beviser, der skulle godtgøre, at Messenger havde udviklet sig til at blive en særskilt central platformstjeneste. Kommissionen anførte således i 176.-182. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Messenger var en særskilt central platformstjeneste, idet den støttede sig på andre argumenter og beviser, med hensyn til hvilke sagsøgeren ikke har gjort gældende, at selskabet ikke havde lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, herunder navnlig dem, der er nævnt i fodnote 149, 150, 152, 153, 155-157 og 160 i den anfægtede afgørelse og i 176.-182. betragtning til denne afgørelse.

191 For det andet citerede Kommissionen i fodnote 154 til den anfægtede afgørelse, der er indeholdt i 179. betragtning til den nævnte afgørelse, som argument en side på webstedet Facebook vedrørende muligheden for at anvende Messenger som en kommunikationskanal på Instagram i stedet for Instagram Direct-funktionaliteten.

192 179. betragtning til den anfægtede afgørelse indgår i Kommissionens vurdering, hvorefter Meta i sin egen markedsføringskommunikation og i kommunikationen til investorerne og brugerne betragtede, præsenterede og positionerede Messenger som en særskilt central platformstjeneste. Nærmere bestemt konstaterede Kommissionen i nævnte betragtning bl.a., at det fulgte af den nævnte kommunikation, at den angiveligt iboende forbindelse mellem Messenger og det sociale onlinenetværk, Facebook, i modsætning til hvad sagsøgeren gjorde gældende, ikke var så vigtig, henset til at der forelå lignende forbindelser mellem den nævnte nummeruafhængige kommunikationstjeneste og andre af Metas tjenester, navnlig mellem Messenger og Instagram.

193 I denne forbindelse skal det i første række bemærkes, at forbindelsen mellem Messenger og Facebook blev drøftet under den administrative procedure. I punkt 39, litra d), in fine, i den foreløbige udtalelse rejste Kommissionen nemlig tvivl om sagsøgerens argument vedrørende denne forbindelse. Endvidere stillede Kommissionen ved anmodninger om oplysninger af 9. marts og 30. maj 2023 sagsøgeren spørgsmål vedrørende muligheden for at anvende Messenger på Instagram. Sagsøgeren havde således lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til de faktuelle konstateringer i 179. betragtning til den anfægtede afgørelse vedrørende muligheden for at anvende Messenger til at kommunikere på Instagram og de konsekvenser, der kan drages heraf for så vidt angår forbindelsen mellem Messenger og Facebook.

194 I anden række støttede Kommissionens konklusion i 179. betragtning om, at forbindelsen mellem Facebook og Messenger ikke var så væsentlig, som sagsøgeren gjorde gældende, sig på andre argumenter og beviser, i forhold til hvilke sagsøgeren ikke har gjort gældende, at selskabet ikke havde lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, herunder navnlig dem, der fremgår af fodnote 152, 153, 155 og 156 i den anfægtede afgørelse.

195 I tredje række bestred sagsøgeren, som det fremgår af punkt 23 i selskabets svar på anmodningen om oplysninger af 9. marts 2023 og af punkt 23, litra c), i selskabets svar på anmodningen om oplysninger af 30. maj 2023, inden for rammerne af den administrative procedure ikke, at det var muligt at anvende Messenger som en kommunikationskanal for Instagram i stedet for Instagram Direct-funktionaliteten.

196 For det tredje har Kommissionen i fodnote 158 i den anfægtede afgørelse, der er indeholdt i 180. betragtning til nævnte afgørelse, som bevis henvist til en offentlig erklæring fra sagsøgeren fra en regnskabspræsentation (earnings call), hvori det nævnes, at Messenger udgør en væsentlig mulighed for monetarisering.

197 180. betragtning til den anfægtede afgørelse indgår ligeledes i Kommissionens vurdering, hvorefter Meta i sin egen markedsføringskommunikation og i kommunikationen til investorerne og brugerne betragtede, præsenterede og positionerede Messenger som en særskilt central platformstjeneste. Nærmere bestemt konstaterede Kommissionen i den nævnte betragtning bl.a., at sagsøgeren i kommunikationen til investorerne fremhævede mulighederne for at monetarisere Messenger-tjenesten som sådan ved at henvise til reklameværktøjerne »klik for at sende en besked« og til betalt messaging.

198 I denne henseende blev spørgsmålet om strategien for positionering af Messenger som en særskilt tjeneste, der bl.a. fulgte af Metas kommunikation til investorerne, først drøftet under den administrative procedure. I punkt 39, litra d), i den foreløbige udtalelse konstaterede Kommissionen nemlig, at Meta havde udviklet en strategi, der havde til formål at positionere Messenger som en særskilt tjeneste, idet den baserede sig på Metas kommercielle og finansielle kommunikation til dets brugere og investorer. I fodnote 59 i den foreløbige udtalelse nævnte Kommissionen således et eksempel på en sådan kommunikation, nemlig 10-K-formularen for skatteåret, der sluttede den 31. december 2022, og som ligeledes er nævnt i fodnote 157 i den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren reagerede på dette argument, bl.a. i punkt 3.9 i sin skrivelse af 3. august 2023.

199 Dernæst anførte Kommissionen i 180. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Meta som del af sin strategi havde positioneret Messenger som en særskilt central platformstjeneste, idet den støttede sig på det bevis, der er nævnt i fodnote 157 til den anfægtede afgørelse, med hensyn til hvilket sagsøgeren ikke har gjort gældende, at denne ikke havde haft lejlighed til at fremsætte bemærkninger.

200 Endelig, og som det fremgår af punkt 3.9 i sagsøgerens skrivelse af 3. august 2023, bestred sagsøgeren ikke under den administrative procedure, at Meta havde udviklet en strategi, der bestod i at positionere Messenger som en særskilt tjeneste, men rejste alene tvivl om relevansen af at tage hensyn til den nævnte strategi for kvalificeringen af Messenger som en nummeruafhængig interpersonel kommunikationstjeneste med henblik på forordning 2022/1925.

201 For det fjerde henviste Kommissionen i fodnote 193 til den anfægtede afgørelse, der er indeholdt i 221. betragtning til den nævnte afgørelse, som bevis til Statistas undersøgelse samt en rapport fra BEREC om EU-forbrugernes holdning og adfærd i forbindelse med digitale kommunikationsplatforme. For så vidt angår Statista-undersøgelsen har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen uden at give sagsøgeren mulighed for at fremsætte bemærkninger anvendte dette bevis til at påvise, at Messenger »i meget høj grad« overskred de kvantitative tærskler for udpegelse som en vigtig gateway.

202 221. betragtning til den anfægtede afgørelse er en del af analysen af afkræftelsen af formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925, idet Kommissionen konstaterede, at Messenger var en af de mest anvendte onlinekommunikationstjenester i Unionen.

203 I denne forbindelse blev spørgsmålet om Messengers position i forhold til de øvrige kommunikationstjenester først drøftet under den administrative procedure. I punkt 47, litra b), i den foreløbige udtalelse bemærkede Kommissionen nemlig, at Meta ifølge offentlige rapporter og andre offentligt tilgængelige kilder var en af de mest anvendte udbydere af kommunikationstjenester i Unionen. I fodnote 77 i den foreløbige udtalelse citerede Kommissionen i øvrigt BEREC's rapport, der er nævnt i fodnote 193 i den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren fremsatte bemærkninger til dette bevis, bl.a. i punkt 3.17 i sin skrivelse af 3. august 2023.

204 Dernæst fremgår den omstændighed, at Messenger overskred de kvantitative tærskler »i meget høj grad«, af de oplysninger om erhvervsbrugere og slutbrugere af den nævnte tjeneste, som sagsøgeren havde fremsendt til Kommissionen, idet Statista-rapporten udelukkende tjente til at underbygge disse andre beviser. I øvrigt er Kommissionens afvisning af sagsøgerens argument om, at Messenger ikke var en vigtig gateway, ikke udelukkende baseret på den omstændighed, at denne tjeneste overskred de gældende tærskler betydeligt, men også på argumenter og beviser, i forhold til hvilke sagsøgeren ikke har gjort gældende, at selskabet ikke havde lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, herunder navnlig BEREC's rapport, som viser, at Messenger er den næststørste kommunikationsapp i de undersøgte lande efter WhatsApp, samt på Messengers betydelige udbredelse blandt slutbrugerne i Unionen.

205 Hvad for det femte angår 222. betragtning til den anfægtede afgørelse, som er støttet på de beviser, der fremgår af fodnote 194 og 195 i den nævnte afgørelse, skal det bemærkes, at denne betragtning ligeledes er en del af analysen af afkræftelsen af formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925. Kommissionen konstaterede navnlig, at Messenger tilbød værktøjer til erhvervsbrugere, så de kunne kommunikere med slutbrugerne. I fodnote 194 citerede Kommissionen Metas websted, som bekræftede, at de pågældende værktøjer blev udbudt. Kommissionen bemærkede også, at Meta tilbød virksomhederne reklameværktøjer, der havde til formål at sikre, at brugerne blev omdirigeret til en Messenger-samtale, og at sådanne kampagner udgjorde en vigtig indtægtskilde for Meta. I fodnote 195 til støtte for konstateringen af, at reklameværktøjerne »klik for at sende en besked« på Messenger udgjorde en betydelig indtægtskilde for Meta, citerede Kommissionen en offentlig erklæring fra en regnskabspræsentation samt en erklæring fra sagsøgerens administrerende direktør, der var gengivet i en presseartikel.

206 I denne forbindelse blev spørgsmålet om de værktøjer, som Meta tilbød erhvervsbrugere på Messenger, først drøftet under den administrative procedure. I punkt 47, litra a) og b), i den foreløbige udtalelse havde Kommissionen nemlig allerede anført, at sagsøgeren udbød værktøjer til erhvervsbrugere på Messenger. Sagsøgeren besvarede dette bevis, bl.a. i punkt 3.16, litra d), i sin skrivelse af 3. august 2023.

207 Dernæst har sagsøgeren ikke gjort gældende, at selskabet ikke havde lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til indholdet af 222. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvorefter det udbød yderligere værktøjer til tilslutning til en messaging-tjeneste.

208 Endelig bestred sagsøgeren, som det fremgår af punkt 3.16, litra d), i selskabets skrivelse af 3. august 2023, inden for rammerne af den administrative procedure alene relevansen af at tage hensyn til den omstændighed, at selskabet udbød værktøjer til erhvervsbrugere på Messenger, og ikke selve denne omstændighed.

209 På baggrund af det ovenstående må det fastslås, at sagsøgerens ret til at blive hørt ikke er blevet tilsidesat. Det første anbringendes fjerde led skal derfor forkastes som ugrundet, og dermed skal det første anbringende forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende vedrørende kvalificeringen af Messenger som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway

210 Det andet anbringende er opdelt i fem led:

– Med første led gøres gældende, at Kommissionen hverken havde fortolket eller anvendt artikel 2, nr. 5), i forordning 2022/1925 korrekt, idet den betegnede Marketplace som en central platformstjeneste af typen onlineformidlingstjeneste, navnlig henset til det retlige kriterium for vurderingen af definitionen af en onlineformidlingstjeneste, som Kommissionen udviklede i 266. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvorefter det, for at en tjeneste kan opfylde denne definition, er vigtigt, at virksomhederne har haft »muligheden i praksis« for at tilbyde varer eller tjenesteydelser til forbrugerne.

– Med andet led gøres gældende, at selv om Retten inden for rammerne af første led måtte fastslå, at det retlige kriterium, der er anført i 266. betragtning til den anfægtede afgørelse, var korrekt, godtgjorde den nævnte afgørelse ikke, at Marketplace opfyldte det nævnte kriterium, bl.a. fordi Kommissionen fejlagtigt undlod at tage hensyn til de ændringer, der blev foretaget den 30. januar 2023, hvorved Meta bragte den mulighed, som virksomhederne i Frankrig og Tyskland havde til at anvende deres Facebook-side til at henvise til visse kategorier af artikler, nemlig køretøjer og fast ejendom, på Marketplace, til ophør.

– Med tredje led gøres gældende, at Kommissionen ikke tog hensyn til de ændringer, der blev foretaget den 31. juli 2023, hvorefter brugerne af Marketplace ikke kunne offentliggøre mere end 20 annoncer i alt inden for hver kategori af »varer« i løbet af en måned, og ikke mere end 5 annoncer i hver af kategorierne »køretøjer«, »bildele og tilbehør« og »huse til salg eller leje« (herefter »ændringerne af 31. juli 2023«), og som Kommissionen blev underrettet om af sagsøgeren inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

– Med fjerde led gøres gældende, at Kommissionen fejlagtigt konkluderede, at Marketplace hver især [i sig selv] udgjorde en vigtig gateway, idet den forkastede de argumenter og beviser, som sagsøgeren havde fremlagt under den administrative procedure i henhold til artikel 3, stk. 5, i

forordning 2022/1925, idet de åbenbart ikke rejste tvivl om formodningerne i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925, og uden at indlede en markedsundersøgelse i henhold til artikel 17, stk. 1 eller 3, i forordning 2022/1925

– Med femte led gøres gældende, at Kommissionen for første gang fremlagde nye beviser i den anfægtede afgørelse i strid med en væsentlig formforskrift.

211 Retten finder det hensigtsmæssigt først at undersøge argumenterne om den tidsmæssige ramme, som Kommissionen tog hensyn til i den anfægtede afgørelse med henblik på at kvalificere Marketplace som onlineformidlingstjeneste, og om den utilstrækkelige begrundelse i den anfægtede afgørelse for så vidt angår ændringerne af 31. juli 2023.

212 Inden for rammerne af det andet anbringendes andet og tredje led har sagsøgeren bl.a. gjort gældende, at Kommissionen ved i den anfægtede afgørelse at undlade at tage hensyn til relevante faktiske omstændigheder vedrørende Marketplace, som fandt sted mellem januar 2023 og vedtagelsen af den anfægtede afgørelse – eller i det mindste ved ikke at tillægge dem tilstrækkelig betydning – behæftede denne med retlige fejl og åbenbart urigtige skøn.

213 Kommissionen fandt navnlig med urette, at den ikke var forpligtet til at tage hensyn til de ændringer, der blev foretaget i Marketplace, og som blev gennemført i 2023 inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, med henblik på at afgøre, om Marketplace kunne udpeges som en central platformstjeneste af typen onlineformidlingstjeneste. Ved at anvende denne tilgang begik Kommissionen en retlig fejl, for så vidt som artikel 2, nr. 2) og 5), i forordning 2022/1925 skal fortolkes således, at anvendelsen af disse bestemmelser skal baseres på samtlige de beviser, der foreligger på tidspunktet for udpegelsen. Desuden tilsidesatte Kommissionen sin forpligtelse til at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse af sagen, således at den ved vedtagelsen af sin afgørelse i dette øjemed råder over så væsentlige og pålidelige elementer som muligt.

214 Sagsøgeren har i øvrigt gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår udpegningen af Marketplace som en central platformstjeneste af typen onlineformidlingstjeneste. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ved ikke at tage hensyn til ændringerne af 31. juli 2023 tilsidesatte sin forpligtelse til god forvaltningsskik. Som svar på foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse af 28. marts 2025, hvorved Retten opfordrede parterne til at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede afgørelse var forsynet med en tilstrækkelig begrundelse for så vidt angår ændringerne af 31. juli 2023, tilføjede sagsøgeren, at den anfægtede afgørelse ikke indeholdt nogen seriøs begrundelse for, hvorfor Kommissionen efter ændringerne af 31. juli 2023 fandt, at der stadig kunne være et betydeligt antal erhvervsbrugere på Marketplace, og endnu mindre hvorfor eller i hvilket omfang antallet af disse virksomheder berettigede, at denne tjeneste blev anset for at være en vigtig gateway for disse sidstnævnte.

215 Sagsøgeren har endvidere anført, at ændringerne af 31. juli 2023 havde til følge, at ingen brugere af Marketplace kunne kvalificeres som *power seller* som omhandlet i den indikator, der blev anvendt i den anfægtede afgørelse med henblik på at identificere de erhvervsbrugere af Marketplace, dvs. i betydningen bruger, der er etableret eller beliggende i Unionen, og som har oprettet mindst 28 annoncer i mindst en måned i regnskabsåret, og hvoraf mindst 80% af annoncerne tilhører samme kategori (herefter »power seller«). Disse ændringer begrænsede nemlig antallet af annoncer til 20 i samme annoncekategori og til 5 i hver af kategorierne »køretøjer«, »bildele og tilbehør« og »huse til salg eller leje« i løbet af den samme måned. Marketplace havde således ikke længere på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse erhvervsbrugere, i henhold til

Kommissionens tilgang baseret på indikatoren vedrørende *power sellers*, som denne institution selv valgte at støtte sig på. Den anfægtede afgørelse er derfor ikke tilstrækkeligt begrundet for så vidt angår B2C-anvendelsen af Marketplace som følge af disse ændringer.

216 Hvad angår den tidsmæssige ramme, der blev anvendt for at kvalificere Marketplace som onlineformidlingstjeneste, fastholdt Kommissionen i sit svarskrift det standpunkt, der kom til udtryk i 256. betragtning til den anfægtede afgørelse, og som fremgår af denne afgørelses punkt 5.6.1 vedrørende kvalificeringen og afgrænsningen af Marketplace, hvorefter den med henblik på udpegelsen i henhold til artikel 3 i forordning 2022/1925 skulle tage hensyn til oplysningerne fra de sidste tre regnskabsår forud for den omtvistede udpegelse, nemlig regnskabsårene 2020-2022. Ifølge denne betragtning havde den omstændighed, at Meta havde gennemført ændringerne i januar 2023, og at Meta påtænkte at gennemføre andre ændringer, der alle havde til formål at begrænse muligheden for, at Marketplace blev anvendt af erhvervsbrugere, derfor ingen indvirkning på Kommissionens konklusion om, at Marketplace ikke udelukkende var en C2C-platform.

217 Kommissionen anførte endvidere, at den faktisk havde taget hensyn til alle de beviser, som den rådede over på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, og navnlig ændringerne af 31. juli 2023, for at kontrollere, om Marketplace udgjorde en onlineformidlingstjeneste i overensstemmelse med artikel 2, nr. 5), i forordning 2022/1925. Sagsøgerens argumentation vedrørende den relevante tidsmæssige ramme for vurderingen af kvalificeringen af en central platformstjeneste er således uvirksom.

218 Hvad angår begrundelsen for den anfægtede afgørelse vedrørende ændringerne af 31. juli 2023 har Kommissionen gjort gældende, at den i den anfægtede afgørelse i tilstrækkelig grad redegjorde for grundene til sin holdning. Som svar på foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse af 28. marts 2025 har Kommissionen navnlig gjort gældende, at 256.-262. betragtning til den nævnte afgørelse redegjorde for grundene til, at ændringerne af 31. juli 2023 ikke havde ændret dens vurdering med hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren gav erhvervsbrugere mulighed for at anvende Marketplace til at tilbyde produkter til forbrugerne, og dermed den omstændighed, at Marketplace udgjorde en onlineformidlingstjeneste

219 Det er fastsat i artikel 3, stk. 1, i forordning 2022/1925, at en virksomhed udpeges som gatekeeper, når den opfylder følgende tre kumulative krav:

»a) den har en betydelig indvirkning på det indre marked

b) den udbyder en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway [...] [...]

c) den har en grundfæstet og varig stilling i sine aktiviteter, eller det kan forventes, at den vil få en sådan stilling i nær fremtid.«

220 I henhold til artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925 anses en virksomhed for at opfylde kravet i denne artikels stk. 1, litra b), hvis den leverer en central platformstjeneste, som i det seneste regnskabsår har mindst 45 mio. månedlige aktive slutbrugere, der er etableret eller beliggende i Unionen, og mindst 10 000 årlige aktive erhvervsbrugere, der er etableret i Unionen, hvilke identificeres og beregnes i overensstemmelse med den metode og de indikatorer, der er fastsat i bilaget til forordning 2022/1925.

221 I henhold til artikel 3, stk. 2, litra c), i forordning 2022/1925 anses en virksomhed for at opfylde kravet i denne artikels stk. 1, litra c), hvis de tærskler, der er omhandlet i nævnte artikels stk. 1, litra b), er nået i løbet af hvert af de sidste tre regnskabsår.

222 Henset til de ovennævnte bestemmelser er det korrekt, således som Kommissionen i det væsentlige anførte i 265. betragtning til den anfægtede afgørelse, at spørgsmålet om, hvorvidt en virksomhed når de tærskler, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, litra c), i forordning 2022/1925, kræver en retrospektiv undersøgelse, der omfatter de sidste tre regnskabsår forud for udpegelsen.

223 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at forordning 2022/1925 fastsætter et system med forhåndsregulering, hvorefter erhvervsbrugere og slutbrugere af centrale platformstjenester, der udbydes af gatekeepere, der er udpeget som sådanne af Kommissionen, bør gives en vis reguleringsmæssig beskyttelse (jf. i denne retning syvende betragtning til forordning 2022/1925). I henhold til artikel 3, stk. 10, i forordning 2022/1925 skal en virksomhed, der er udpeget som gatekeeper, således opfylde de forpligtelser, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 5-7, senest seks måneder, efter at en central platformstjeneste er blevet anført i udpegelsesafgørelsen.

224 Spørgsmålet om kvalificeringen af en central platformstjeneste som omhandlet i artikel 2, nr. 2), i forordning 2022/1925, hvilken indeholder en kvalitativ vurdering i forbindelse med den centrale platformstjenestes karakter, er imidlertid forskelligt fra spørgsmålet om, hvorvidt en virksomhed når de kvantitative tærskler, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925, for så vidt angår denne tjenesteydelse, som, forudsat at de er opfyldt, gør det muligt at formode, at kravene i denne artikels stk. 1 er opfyldt.

225 I modsætning til hvad der er fastsat for vurderingen af, om de kvantitative tærskler, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i forordning 2022/1925, er nået, har EU-lovgiver navnlig ikke fastsat, at vurderingen af kvalificeringen af en tjeneste som en central platformstjeneste i henhold til artikel 2, nr. 2), i forordning 2022/1925 skal foretages på grundlag af oplysninger vedrørende en periode forud for udpegelsesåret.

226 I mangel af en sådan tidsmæssig begrænsning i forbindelse med kvalificeringen af en tjeneste skal det bemærkes, at lovligheden af en EU-retsakt skal bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på det tidspunkt, da retsakten blev vedtaget (jf. dom af 18.7.2013, Schindler Holding m.fl. mod Kommissionen, C-501/11 P, EU:C:2013:522, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.10.2024, García Fernández m.fl. mod Kommissionen og Afviklingsinstansen, C-541/22 P, EU:C:2024:820, præmis 327 og den deri nævnte retspraksis). Desuden er Kommissionen af hensyn til god forvaltningsskik forpligtet til at foretage sin undersøgelse omhyggeligt og upartisk, således at den ved vedtagelsen af den endelige afgørelse i dette øjemed råder over så væsentlige og pålidelige elementer som muligt (jf. i denne retning og analogt dom af 14.5.2020, Agrobet CZ, C-446/18, EU:C:2020:369, præmis 43 og 44 og den deri nævnte retspraksis, og af 10.11.2022, Kommissionen mod Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

227 Som svar på Rettens spørgsmål herom i retsmødet præciserede Kommissionen nemlig, at de ændringer, der blev foretaget i Marketplace fra januar 2023 og før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, efter dens opfattelse ganske vist var relevante for spørgsmålet om, hvorvidt Marketplace udgjorde en onlineformidlingstjeneste. Kommissionen anførte således, at den ikke længere fastholdt det standpunkt, der er sammenfattet i præmis 216 ovenfor, vedrørende den relevante tidsmæssige ramme for vurderingen af kvalificeringen af en tjeneste som central platformstjeneste i 256. betragtning til den anfægtede afgørelse.

228 Det skal tilføjes, at Kommissionens oprindelige holdning i 256. betragtning til den anfægtede afgørelse i øvrigt ikke er forenelig med artikel 3, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2023/814, som bl.a. fastsætter en forpligtelse for en underrettende virksomhed, til, mens dens underretning er under behandling, at meddele alle væsentlige ændringer i de oplysninger, som er fremlagt i underretningen til Kommissionen, uden unødigt ophold.

229 Under disse omstændigheder må det indledningsvis konkluderes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse lagde en retligt fejlagtig tidsmæssig ramme til grund for vurderingen af, om Marketplace skulle kvalificeres som en central platformstjeneste af typen onlineformidlingstjeneste, for så vidt som dens holdning i 256. betragtning til den anfægtede afgørelse sammenblander den relevante tidsmæssige ramme for undersøgelsen af spørgsmålet om, hvorvidt tærsklen i artikel 3, stk. 2, litra c), i forordning 2022/1925 er opfyldt – som er begrænset til de sidste tre regnskabsår forud for udpegelsen – med den tidsmæssige ramme, der er relevant for vurderingen af kvalificeringen af en tjeneste som en central platformstjeneste i overensstemmelse med artikel 2, nr. 2), i forordning 2022/1925, og for hvilken EU-lovgiver ikke har fastsat en sådan retrospektiv undersøgelse.

230 Dernæst skal det undersøges, hvilken indvirkning denne retlige fejl har på lovligheden af den anfægtede afgørelse, eftersom Kommissionen subsidiært har gjort gældende, at den alligevel tog hensyn til ændringerne af 31. juli 2023, idet den konkluderede, at Marketplace på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse udgjorde en central platformstjeneste af typen onlineformidlingstjeneste som omhandlet i artikel 2, nr. 2), i forordning 2022/1925.

231 Ifølge retspraksis fører en fejl i argumentationen i den anfægtede retsakt ikke til annullation af denne retsakt, hvis fejlen i det konkrete tilfælde ikke har haft bestemmende betydning for resultatet (jf. dom af 17.7.2024, Bytedance mod Kommissionen, T-1077/23, under appel, EU:T:2024:478, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis).

232 Det skal i denne forbindelse undersøges, om begrundelsen i den anfægtede afgørelse vedrørende ændringerne af 31. juli 2023 er tilstrækkelig, idet dette spørgsmål er rejst inden for rammerne af det andet anbringendes tredje led (jf. præmis 214 og 215 ovenfor).

233 I 247. betragtning til den anfægtede afgørelse bemærkede Kommissionen, at onlineformidlingstjenester i artikel 2, nr. 5), i forordning 2022/1925 defineres som onlineformidlingstjenester som omhandlet i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1150 af 20. juni 2019 om fremme af retfærdighed og gennemsigtighed for erhvervsbrugere af onlineformidlingstjenester (EUT 2019, L 186, s. 57). Ifølge sidstnævnte bestemmelse skal en tjeneste for at opfylde definitionen af en onlineformidlingstjeneste blandt andre betingelser gøre det muligt for erhvervsbrugere at tilbyde varer eller tjenesteydelser til forbrugere med henblik på at lette iværksættelse af direkte transaktioner mellem disse erhvervsbrugere og forbrugere, uanset om disse transaktioner i sidste ende indgås (herefter »den anden betingelse for definitionen af en onlineformidlingstjeneste«).

234 I forbindelse med kvalificeringen af Marketplace som onlineformidlingstjeneste i henhold til artikel 2, nr. 5), i forordning 2022/1925 anvendte Kommissionen indikatoren vedrørende *power sellers* til at identificere Marketplaces erhvervsbrugere.

235 Kommissionen forklarede således i 258. betragtning til den anfægtede afgørelse, at erhvervsbrugere på tidspunktet for vedtagelsen af denne afgørelse kunne handle i kommercielt eller erhvervsmæssigt øjemed ved at offentliggøre annoncer for varer og tjenesteydelser, der

henvender sig til forbrugerne på Marketplace, via disses personlige Facebook-profil. Selv om sagsøgeren ikke havde foretaget en »officiel identifikation« af disse brugere, fandt Kommissionen, at et stort antal annoncer af samme type kunne tyde på, at en bruger handlede erhvervsmæssigt eller kommercielt, og at disse brugere ligeledes skulle betragtes som erhvervsbrugere. Kommissionen bemærkede i denne forbindelse, at sagsøgeren til interne formål anvendte en indikator vedrørende *power sellers* til at identificere brugere, der offentliggjorde et stort antal annoncer eller som offentliggjorde annoncer med høj frekvens, og anførte, at antallet af disse erhvervsbrugere ifølge de af sagsøgeren fremlagte tal ved at anvende indikatoren vedrørende *power sellers* ifølge de af sagsøgeren fremlagte tal beløb sig til [> *100 000*] i 2020, [> *100 000*] i 2021 og [> *100 000*] i 2022.

236 I 259. betragtning til den anfægtede afgørelse fandt Kommissionen, at sagsøgerens argument om, at slutbrugere lovligt kunne oprette et stort antal annoncer i samme kategori i løbet af den samme måned i ikke-kommercielt øjemed, ikke var relevant, eftersom dette under alle omstændigheder ikke udelukkede, at erhvervsbrugere anvender Marketplace via deres personlige profil til at offentliggøre annoncer i kommercielt eller erhvervsmæssigt øjemed. Kommissionen konstaterede, at selv hvis man antager, at visse slutbrugere kunne oprette et stort antal annoncer i ikke-kommercielt øjemed, identificerede de data, der var baseret på den proxy, som blev anvendt i sagsøgerens interne system, et antal brugere, der langt oversteg den tærskel for årlige aktive erhvervsbrugere, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925.

237 I 260. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen, at de ændringer, som sagsøgeren foretog i Marketplace fra januar 2023, følgelig ikke havde nogen indvirkning på den omstændighed, at erhvervsbrugerne altid kunne være aktive på Marketplace gennem deres personlige profil. Ifølge Kommissionen gjaldt denne konklusion, selv om ændringerne havde haft til følge, at et vist antal erhvervsbrugere, der offentliggjorde annoncer via deres professionelle Facebook-side, havde forladt platformen eller offentliggjort deres annoncer via deres personlige profil. Under alle omstændigheder offentliggjorde størstedelen af de erhvervsbrugere, der benyttede Marketplace, annoncer for varer via deres personlige profil.

238 Desuden gengav Kommissionen i 261. betragtning til den anfægtede afgørelse tre skærmbilleder, som ifølge Kommissionen udgjorde nyere eksempler på annoncer, der var blevet offentliggjort på Marketplace af erhvervsbrugere via deres personlige profil.

239 I 262. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen, at spørgsmålet om, hvorvidt en bruger skulle anses for en erhvervsbruger på grund af antallet og hyppigheden af de annoncer, som den pågældende offentliggjorde på Marketplace, afhang af omstændighederne i hver enkelt sag. Kommissionen anførte i denne forbindelse, at brugere, der opretter 20 annoncer for løsøre eller 5 annoncer for huse til salg eller leje om måneden, afhængigt af de fremtidige begrænsninger, som Meta var i færd med at gennemføre, stadig kunne betragtes som erhvervsbrugere afhængigt af de faktiske omstændigheder.

240 Som anført i præmis 53 ovenfor følger det af fast retspraksis, at den begrundelse, der er påkrævet i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF, skal tilpasses den pågældende retsakt, og den udstedende institutions begrundelse skal fremgå klart og utvetydigt heraf, således at eventuelt interesserede kan få kendskab til begrundelsen for en forholdsregel, og de kompetente domstole kan udøve kontrol hermed. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at

begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter traktatens artikel 296, stk. 2, TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område.

241 Det fremgår ligeledes af retspraksis, at begrundelsen for en afgørelse truffet af en EU-institution eller et EU-organ bl.a. ikke må være selvmodsigende, således at de berørte parter kan få kendskab til den reelle begrundelse for denne afgørelse med henblik på at forsvare deres rettigheder for den kompetente domstol, og således at sidstnævnte kan udøve sin prøvelsesret (jf. dom af 22.1.2025, Norddeutsche Landesbank – Girozentrale mod Afviklingsinstansen (Ex ante-bidrag for 2022), T-407/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2025:56, præmis 193 og den deri nævnte retspraksis).

242 Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal undersøges, om begrundelsen i den anfægtede afgørelse vedrørende ændringerne af 31. juli 2023 er tilstrækkelig.

243 For det første bemærkes, at ændringerne af 31. juli 2023 kun behandles i den anfægtede afgørelse i meget begrænset omfang.

244 I første række er ræsonnementet i 262. betragtning til den anfægtede afgørelse vagt og hypotetisk. Efter at have henvist til de fremtidige begrænsninger, som Meta var i færd med at gennemføre for så vidt angår Facebook-brugeres mulighed for at anvende deres personlige profiler til erhvervsmæssige formål – hvilket ifølge Kommissionen skulle forstås som en henvisning til ændringerne af 31. juli 2023 – anførte Kommissionen, at disse brugere »altid kan betragtes som erhvervsbrugere afhængigt af de faktiske omstændigheder«.

245 I 262. betragtning til den anfægtede afgørelse redegjorde Kommissionen imidlertid ikke for nogen konkret analyse af ændringerne af 31. juli 2023 til støtte for sin konklusion om, at Marketplace opfyldte den anden betingelse for definitionen af en onlineformidlingstjeneste på trods af indførelsen af de nævnte ændringer.

246 Det fremgår endvidere af 262. betragtning til den anfægtede afgørelse, at spørgsmålet om, hvorvidt en bruger bør anses for en erhvervsbruger på grund af antallet og hyppigheden af de annoncer, som den pågældende har offentliggjort, »afhænger af omstændighederne i hvert enkelt tilfælde«. Kommissionen har imidlertid ikke præciseret, hvilke omstændigheder den har anset for relevante i den foreliggende sag med henblik på at udelukke virkningen af ændringerne af 31. juli 2023, således at dens begrundelse forbliver ufuldstændig.

247 I anden række har sagsøgeren i sit svar af 3. august 2023 på den foreløbige udtalelse og i sine skriftlige indlæg for Retten, uden at dette er blevet bestridt af Kommissionen, anført, at ændringerne af 31. juli 2023 havde til følge, at der ikke længere fandtes nogen Marketplace-erhvervsbruger, der kunne identificeres på grundlag af den indikator vedrørende *power sellers*, som Kommissionen anvendte.

248 Som anført i præmis 215 ovenfor fastsatte ændringerne af 31. juli 2023 nemlig en begrænsning af det antal annoncer, som en bruger kunne offentliggøre, dvs. højst 20 annoncer i samme annonce-kategori i løbet af en måned, idet dette maksimale antal annoncer lå under den tærskel, over hvilken en sådan bruger blev anset for at være en *power seller*.

249 Som anført i præmis 234 ovenfor var det imidlertid Kommissionen selv, der valgte at støtte sig på indikatoren vedrørende *power sellers* for at identificere erhvervsbrugere på Marketplace.

250 262. betragtning til den anfægtede afgørelse gør det således ikke muligt klart og utvetydigt at forstå grundene til, at Kommissionen konkluderede, at den anden betingelse for definitionen af en onlineformidlingstjeneste vedrørende erhvervsbrugeres brug af tjenesten var opfyldt på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

251 I tredje række behandlede Kommissionen ifølge 262. betragtning til den anfægtede afgørelse ændringerne af 31. juli 2023 som »fremtidige begrænsninger, som Meta var i færd med at gennemføre«.

252 Det fremgår i denne forbindelse af sagsakterne, at sagsøgeren under den administrative fase behørigt underrettede Kommissionen om arten og rækkevidden af ændringerne af 31. juli 2023 samt om deres indvirkning på det kriterium, som Kommissionen havde valgt at lægge til grund for at identificere erhvervsbrugerne på Marketplace.

253 I sin meddelelse af 3. juli 2023 oplyste sagsøgeren nemlig Kommissionen om, at selskabet var i færd med at gennemføre den beslutning at begrænse det antal annoncer, som en slutbruger kunne offentliggøre på Marketplace i løbet af en måned, til højst 20 annoncer i kategorien »varer« og 5 annoncer i kategorierne »køretøjer« og »huse til salg eller leje«. Sagsøgeren anførte således, at der, når disse ændringer var foretaget, ikke længere ville være *power sellers* på Marketplace.

254 Efterfølgende underrettede sagsøgeren i sit svar af 3. august 2023 på den foreløbige udtalelse Kommissionen om arten og det nøjagtige omfang af de ændringer, som selskabet netop havde gennemført den 31. juli 2023.

255 På tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse var Kommissionen derfor blevet underrettet om, at ændringerne af 31. juli 2023 ikke var fremtidige begrænsninger, som Meta var i færd med at gennemføre, men begrænsninger, som Meta allerede havde gennemført efter at have meddelt dem i sin underretning. Som det er fastslået i præmis 219-229 ovenfor, var Kommissionen således forpligtet til at tage hensyn til dem.

256 Den anfægtede afgørelse indeholder imidlertid ikke noget ræsonnement, der gør det muligt at forstå, hvorfor Kommissionen på trods af de nævnte oplysninger i 262. betragtning til denne afgørelse behandlede disse ændringer som »fremtidige begrænsninger, som Meta var i færd med at gennemføre«.

257 Af alle disse grunde fremgår det ikke klart og utvetydigt af 262. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvorfor Kommissionen efter ændringerne af 31. juli 2023 fandt, at Marketplace opfyldte den anden betingelse for definitionen af en onlineformidlingstjeneste.

258 For det andet kan de øvrige betragtninger til den anfægtede afgørelse, i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende som svar på foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse af 28. marts 2025, ikke afhjælpe denne utilstrækkelige begrundelse.

259 I sit svar på foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse af 28. marts 2025 gjorde Kommissionen gældende, at 256.-261. betragtning til den anfægtede afgørelse angiver grundene til, at ændringerne af 31. juli 2023 ikke ændrede dens holdning om, at Meta gjorde det muligt for erhvervsbrugere at anvende Marketplace til at tilbyde varer til forbrugerne, og at Marketplace derfor opfyldte den anden betingelse for definitionen af en onlineformidlingstjeneste.

260 Det blotte udsagn om, at en bruger kan handle i kommercielt øjemed ved at offentliggøre annoncer på Marketplace via sin personlige Facebook-profil, selv om den ledsages af to skærmbilleder efter ændringerne af 31. juli 2023, gør det imidlertid ikke muligt klart og utvetydigt at forstå, hvorfor Kommissionen efter ændringerne af 31. juli 2023 fandt, at Marketplace opfyldte den anden betingelse for definitionen af en onlineformidlingstjeneste.

261 I øvrigt kan Kommissionens argument om, at den allerede i sin foreløbige udtalelse havde meddelt sagsøgeren sin holdning til ændringerne af 31. juli 2023, da disse endnu ikke var blevet gennemført, ikke tiltrædes. I den nævnte udtalelse anførte Kommissionen nemlig, at de fremtidige ændringer, som Meta var i færd med at gennemføre for at forhindre erhvervsbrugere i at benytte Marketplace, ikke syntes at kunne ændre på kvalificeringen af Marketplace som en onlineformidlingstjeneste, eftersom ændringerne »ikke [forhindrede] brugerne i at anvende deres personlige profiler til kommercielle eller erhvervsmæssige formål med henblik på at levere eller søge at levere varer eller tjenesteydelser til slutbrugerne«. Det skal imidlertid bemærkes, at af de samme grunde, der ligger til grund for konklusionen i præmis 260 ovenfor, udgør den begrundelse, der er anført i den nævnte meddelelse, ikke en klar og utvetydig begrundelse, der gør det muligt for sagsøgeren og Retten at forstå, hvorfor den anden betingelse for definitionen af en onlineformidlingstjeneste var opfyldt efter ændringerne af 31. juli 2023.

262 Det må derfor konkluderes, at sagsøgeren ikke er i stand til at kende begrundelsen for at kvalificere Marketplace som en onlineformidlingstjeneste efter ændringerne af 31. juli 2023, og at det er umuligt for Unionens retsinstanser at udøve deres prøvelse heraf, således at den anfægtede afgørelses begrundelse på dette punkt ikke opfylder de krav i henhold til retspraksis, der er nævnt i præmis 240 og 241 ovenfor.

263 Kommissionens øvrige argumenter afkræfter ikke denne konklusion.

264 Indledningsvis har Kommissionen anført, at en bruger kan anses for en erhvervsbruger afhængigt af omstændighederne, for så vidt som denne bruger, samtidig med at vedkommende overholder den begrænsning af antallet af annoncer, der blev pålagt ved ændringerne af 31. juli 2023, kan offentliggøre 240 nye annoncer om året i samme kategori. Desuden kan en enkelt annonce vedrøre udbud til salg af flere varer eller varianter af varer.

265 Imidlertid er hverken en brugers mulighed for at offentliggøre 240 annoncer om året i samme kategori eller den hypotetiske påstand om, at en bruger efter omstændighederne kan udgøre en erhvervsbruger ved at offentliggøre en enkelt annonce om, at et stort antal varer udbydes til salg, nævnt i den anfægtede afgørelse. Som anført i præmis 247 ovenfor har sagsøgeren under alle omstændigheder, uden at blive modsagt af Kommissionen, anført, at ændringerne af 31. juli 2023 havde til følge, at Marketplace ikke længere havde nogen erhvervsbrugere ud fra den indikator vedrørende *power sellers*, som Kommissionen selv havde valgt at anvende for at identificere dem. Dette argument kan således ikke rejse tvivl om konklusionen i præmis 262 ovenfor, hvorefter begrundelsen for den anfægtede afgørelse for så vidt angår hensyntagen til ændringerne af 31. juli 2023 ikke opfylder de krav i henhold til retspraksis, der er nævnt i præmis 240 og 241 ovenfor.

266 Selv om det dernæst, således som Kommissionen har gjort gældende, er korrekt, at en simpel formel ændring af de betingelser, der finder anvendelse på erhvervsbrugere, principielt ikke er tilstrækkelig til at udelukke, at en tjeneste udgør en onlineformidlingstjeneste, fritager denne omstændighed ikke Kommissionen fra forpligtelsen til at give passende og tilstrækkelige grunde til at forklare, hvorledes den tog hensyn til en sådan ændring, så meget desto mere som de nævnte

ændringer, således som det er anført i præmis 247 ovenfor, ifølge sagsøgeren, og uden at dette er blevet modsagt af Kommissionen, medførte, at Marketplace ikke havde nogen erhvervsbrugere ud fra den indikator vedrørende *power sellers*, som Kommissionen selv anvendte i den anfægtede afgørelse for at identificere dem.

267 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at tærsklen på 10 000 erhvervsbrugere, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925, i væsentlig grad var overskredet i hvert af de seneste tre regnskabsår forud for udpegelsen. Ifølge Kommissionen er det således ikke åbenbart, at en simpel begrænsning til 20 annoncer pr. måned i hver kategori af »varer« med højst 5 annoncer i hver af kategorierne »køretøjer«, »bildele og tilbehør« og »huse til salg eller leje«, kan fjerne så mange erhvervsbrugere på Marketplace, at deres antal ikke længere overskrider den nævnte tærskel på 10 000.

268 Det påhvilede imidlertid Kommissionen i den anfægtede afgørelse at forklare, hvorledes Marketplace efter ændringerne af 31. juli 2023 kunne anses for en tjeneste, der opfyldte den anden betingelse for definitionen af en onlineformidlingstjeneste. Som anført i præmis 244 og 245 ovenfor fremgår det imidlertid ikke af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen foretog en konkret analyse af de nævnte ændringer. Som fastslået i præmis 219-229 ovenfor kunne Kommissionen i forbindelse med kvalificeringen af Marketplace som en central platformstjeneste af typen onlineformidlingstjeneste desuden ikke begrænse sig til oplysninger vedrørende de sidste tre regnskabsår forud for udpegelsen. Den omstændighed, at den omhandlede tærskel blev væsentligt overskredet i løbet af disse regnskabsår, udgør således ikke en tilstrækkelig begrundelse for konklusionen om, at Marketplace på tidspunktet for den anfægtede afgørelse opfyldte den anden betingelse for definitionen af en onlineformidlingstjeneste.

269 Kommissionens supplerende argumenter må derfor forkastes.

270 Henset til det ovenstående skal der gives medhold i dels det andet anbringendes andet og tredje led, for så vidt som Kommissionen begik en retlig fejl ved fastlæggelsen af den tidsmæssige ramme, der fandt anvendelse ved kvalificeringen af Marketplace som en onlineformidlingstjeneste, for så vidt som den fandt, at den kun var forpligtet til at tage hensyn til oplysningerne fra de sidste tre regnskabsår forud for udpegelsen, dels det andet anbringendes tredje led, for så vidt som Kommissionen tilsidesatte sin begrundelsespligt vedrørende begrundelsen for kvalificeringen af Marketplace som en onlineformidlingstjeneste på trods af ændringerne af 31. juli 2023.

271 Den anfægtede afgørelses artikel 2, litra f), skal derfor annulleres, uden at det er fornødent at undersøge de øvrige argumenter, som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for det andet anbringende, og i øvrigt frifindes Kommissionen.

Sagsomkostninger

272 Det følger af procesreglementets artikel 134, stk. 3, at hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, bærer hver part sine egne omkostninger.

273 Da begge hovedparter i denne sag delvis har tabt sagen, finder Retten ud fra en vurdering af sagens omstændigheder det rimeligt at pålægge hver part at bære deres egne omkostninger.

274 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Den Franske Republik bærer derfor sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling, sat med fem dommere):

1) Artikel 2, litra f), i Kommissionens afgørelse C(2023) 6105 final af 5. september 2023, hvorved Meta blev udpeget som gateway i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/1925 om åbne og fair markeder i den digitale sektor, annulleres.

2) I øvrigt frifindes Europa-Kommissionen.

3) Meta Platforms, Inc., Kommissionen og Den Franske Republik bærer hver deres egne sagsomkostninger.

van der Woude De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. juni 2026.

Underskrifter

Indhold

Tvistens baggrund . . . 2

Parternes påstande . . . 4

Retlige bemærkninger . . . 4

Anmodningen om udeladelse af oplysninger i forhold til offentligheden . . . 4

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren fortsat har søgsmålsinteresse med hensyn til annullation af den anfægtede afgørelse, for så vidt som sidstnævnte kvalificerer Marketplace som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway . . . 6

Det første anbringende vedrørende kvalificeringen af Messenger som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway . . . 7

Første led vedrørende den konkrete vurdering af Messenger og kvalificeringen heraf som central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste . . . 8

– Det første klagepunkt om, at Kommissionen så bort fra, fejlfortolkede og/eller gengav de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt, urigtigt . . . 8

– Det andet klagepunkt om den angiveligt diskriminerende og vilkårlige vurdering af Messenger . . . 12

– Det tredje klagepunkt om en angivelig tilsidesættelse af bilaget til forordning 2022/1925 . . . 14

Det andet led om de retlige kriterier, der finder anvendelse ved kvalificeringen af en tjenesteydelse som Messenger som central platformstjeneste af typen nummeruafhængig kommunikationstjeneste . . . 15

Det tredje led vedrørende anfægtelsen af formodningen om, at Messenger var en vigtig gateway . . . 19

– Det første klagepunkt om afkræftelsen af formodningen i artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning 2022/1925 . . . 19

– Det andet klagepunkt vedrørende kravet om, at Messenger »hver især« [i sig selv] udgør en vigtig gateway . . . 24

– Det tredje klagepunkt om, at Kommissionen fejlagtigt undlod at indlede en markedsundersøgelse . . . 27

Det fjerde led om tilsidesættelse af retten til forsvar . . . 29

Det andet anbringende vedrørende kvalificeringen af Messenger som en central platformstjeneste, der er en vigtig gateway . . . 34

Sagsomkostninger . . . 43